

Kutsal Savaş

I. Gölgenin Üzerine Düşmesi

Okyanusun hırçın dalgaları Velmor'un batı kıyılarına çarparken, doğuda Kartal Sırtı Dağları'nın keskin zirveleri bulutları deliyordu. Bu verimli topraklarda, ovalar boyunca akan nehirler, Aurelion İmparatorluğu'nun kalbini besliyordu. İmparatorluk Sarayı'nın soğuk mermer balkonunda, Aurelius Soran, başkent Solmerya'nın sakin görünen çatılarını izlerken, parmakları mermerin üzerinde hafifçe titriyordu. Bu görünürdeki huzuru korumak – bu kırılgan dengeyi bozmamak – her kararının arkasındaki görünmez ağırlıktı. Sahip olduğu sorumluluğun soğuk teması, kökleri asırlara dayanan, ama şimdi onun omuzlarında son bulan bir hanedanın yüküydü. Henüz orta yaşlarının başındaydı, yüz hatlarındaki keskinlik potansiyelini yansıtıyordu, ancak bakışlarında mirasını sürdürmekle yükümlü olduğu ismin belirsiz geleceğine dair sessiz bir kaygı oluşturuyordu. Yüzyıllardır gücünün simgesi olan o silah, sessizce varlığını hatırlatıyor, Soran'ın iradesini sınavacağı günü bekliyordu.

Aşağıda, Solmerya'nın merkezi olan Zümrüt Çarşı'da fısıltılar artık çığlığa dönüşmüştü. Bir sebze tezgahının önünde, kolları çaprazlanmış bir demirci, yüzü öfkeyle kızarmış, bağıırıyordu: "Lanet onların kemiklerine! Çocuğumun bu halde olmasının nedeni kim sanıyorsunuz?" Yanındaki yaşlı bir kadın, kırıışık ellerini göğsünde birleştirmiş, "Kutsal Metinler haklı! Arınmalılar, Tanrı Solvyr'ın gazabından önce!" diye mırıldanıyordu. Büyücüler – toplumun içine karışmış, belki komşu, belki esnaf – artık halkın gözünde korkunç birer lekeydi. Tanrıların sadece lanetlilere büyü bahşettiğine ve bu lekelerin kutsal ateşle temizlenmesi gerektiğine dair inanç, şehir meydanlarında vaaz veren kara cüppeli rahiplerin sesiyle güçleniyordu.

Sarayın Danışma Salonu'nda hava, gergin bir kılıç gibi gerilmişti. Koyu ahşap masanın bir ucunda, Baş Rahibe Elara tırnaklarını kutsal kitabın deri cildinde gezdiriyor, sayfaların köşesini farkında olmadan yıpratıyordu. Sesinde korku tüccarlığı vardı: "Yüce hükümdarım, bu karanlık güçler... Tanrı'nın sabrını zorluyorlar. Halkımızın inancı sarsılıyor. *Sessizlik*, günahın zaferidir!" diyordu. Karşısında, İmparator Soran'ın stratejik hesaplarında vazgeçilmez sağ kolu olan General Marcus, zırhının üzerindeki savaş izleriyle dimdik oturuyordu. Gözlerindeki endişe, keskin zihninin tehlikeli denklemler çözdiğünü ele veriyordu. Ellerini masaya sertçe bastırarak öne eğildi ve olayların katlanarak büyüyen yıkıcı potansiyelini vurgulayarak konuşmasına başladı: "'Hızla çoğalan isyancı fısıltılar, sokaklarda çatışmalar! Düzen tehlikede, İmparatorum. Tek bir kontrolsüz kıvılcım... tüm imparatorluğu kaosa sürükleyebilir.'" Soran, pencereden akan altın rengi ışıktaki toz zerreciklerini izlerken, başlangıçtaki kararlı sükuneti, danışmanlarının sözleri ve dışarıdaki uğultuyla eriyordu. Dudakları sıkıca birbirine kenetlendi.

Sonra, ferman geldi. Mühürlü parşömenler, imparatorluğun dört bir yanına atlı ulaklarla gönderildi. Murekkep, keskin bir emri haykırıyordu: "Solvyr'ın Kutsal İradesi uyarınca ve topraklarımızı lanetli bulaşıktan arındırmak için, bütün büyü yeteneği taşıyan bireyler derhal tespit edilecek, gözaltına alınacak ve Kara Kule'de kontrol altında tutulacaktır." Gece, zırhlı askerlerin ayak sesleri ve demir kapıların gıcirtısıyla doldu. Bir ekmek fırınının arka

odasında, genç bir kadının elinde beliren soluk mavi ışık, karanlıkta yakalandı. Çılgılığı, askerlerin onu götürürken çektiği zincir şakırtılarına karıştı. Bir şifacının evinde, yaşlı adamın duaları, kırık şişeler ve devrilmiş rafların gürültüsü arasında kayboldu. Kısa sürede, Kara Kule'nin taş zindanları, korku ve sessiz öfkeyle doldu.

Ferman, Kuzey Ormanları'nın zenginliğini işleyen kereste imalatının merkezi Greenbark'a da ulaştı. Çam ve ladin kokulu havası, taş döşeli caddeleri ve sürekli gürleyen testere atölyeleriyle bu şehir, imparatorluğun can damarlarından biriydi. Ferman, Şehir Muhafız Birliği Komutanı Yüzbaşı Irlof'un masasına düştüğünde, yüzünde derin bir endişe belirdi. Emir açtı: Büyücüler yakalanacak, Kara Kule'ye gönderilecekti. Irlof, derhal adamlarını topladı. Şehrin kapıları sıkı denetime alındı, tanınan birkaç şüpheli isim gizlice gözetlendi, ama hiçbir harekete geçilmedi. Yerel kolluk kuvvetleri, tıpkı av öncesi çevreyi kuşatan bekçi köpekleri gibi, asıl avcının gelmesini bekliyordu. İmparator'un gönderdiği avcı, General Caius Valerius'tu.

Valerius, bordo pelerinini rüzgarda bir sancak gibi dalgalanarak, zırhlı bir müfrezenin önünde, Greenbark'ın taş kemerli ana kapısından girdi. Kapıda, Yüzbaşı Irlof ve birkaç seçkin muhafız, dimdik selam durmuştu. Valerius'un atı, Irlof'un önünde durdu. General, hiçbir selamlaşmaya gerek görmeden, parşömene basılmış imparatorluk mührünü gösterdi. Irlof başını sertçe eğdi: "Hazırız, Generalim. Şüpheliler gözetimde. Adamlarımız emrinizde." Valerius'un dudaklarında soğuk bir kıvrım belirdi, neredeyse bir gülümseme. "Beklemek bitti, Yüzbaşı. Şehrinizi arındıracağız. Muhafızlarınız benim lejyonerlerime kılavuzluk etsin ve destek versin."

Ertesi sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, şehrin sokakları farklı bir hareketliliğe tanık oldu. Yerel muhafızlar, koyu yeşil üniformalarıyla, Valerius'un çelik zırhlı lejyonerlerine kılavuzluk ediyor, sokakları işaretliyor, kapıları tanımlıyordu. Bir ekip, muhafızların gösterdiği bir ahşap oymacısının dükkanına girdi. Muhafızlar dışarıda çevre güvenliği alırken, lejyonerler içeriyi didik didik aradı. Gizli bir bölmedeki eski parşömen, sahibinin zincirlenip götürülmesi için yeterli delil oldu. Dışarıda, bazı sakinler toplanmış, muhafızların geri ittiği kalabalığın içinden "Tanrı adına! Lanetliler temizleniyor!" diye bağırان sesler yükseliyordu. Halkın bir kısmı, lanetli gördükleri büyücülerin yakalanmasını coşkuyla karşılıyor, imparatorun iradesine alkış tutuyordu. Muhafızlar, bu coşkulu kalabalığı kontrol etmekte zorlanıyor, bazıları bu nefret dalgasına sessizce katılıyordu.

Günler, hatta haftalar bu tempoda geçti. Şehrin güney ucunda, ormanın hemen kıyısındaki mütevazı taş evde yaşayan Freya, yerel muhafızların defterinde "şifacı, bitki uzmanı, düşük riskli" diye işaretlenmişti. Ancak ferman, ayırım gözetmiyordu. Bir sabah, operasyon rotası sonunda onun sokağına geldi. Yerel muhafızlardan bir manga, sokağın iki başını tutmuş, evin etrafını sessizce kuşatmıştı. Arkalarında, Valerius'un seçkin lejyonerleri bekliyordu. Yüzbaşı Irlof'un verdiği işaretle, lejyonerler kapıya yüklendi. Tahtalar kırıldı, içeri daldılar.

Freya, mutfakta kurutulmuş meşe palamutlarını dövüyordu. Gürültüyle irkildi, havanın tokmağı elinden fırladı. İki lejyoner, adımları taş zeminde sertçe yankılanarak içeri girdi. "Büyücü Freya! İmparator adına gözaltına alındın!" Çavuşun sesi odayı doldurdu. Freya'nın yüzü bembeyaz oldu. "Ben... ben sadece otlarla uğraşırım," diye kekeledi, gözleri korkuyla irileşmişti. "Zararım dokunmadı hiç kimseye..." Lejyonerlerden biri, kadının ince bileklerine demir kelepçeyi geçirirken, arka kapıda bir gölge belirdi. Oğlu Boran, sabah kesiminden

dönüyordu, omzunda baltası. Dışarıda bekleyen muhafızlar onu durdurmaya çalıştı, "Boran, dur! Aklını mı yitirdin?" diye seslendiler. Ama Boran, pencereden annesinin kelepçelendiğini gördü. Gözlerindeki korku, onun için son damlaydı. Muhafızları iterek geçti, baltasını savurarak içeri fırladı. "ANNEMİ BIRAKINI!" diye gürledi, öfkeden gözü dönmüştü. Baltasını, annesini çekiştiren lejyonere doğru indirdi. Demir, zırha çarpıp kıvılcım saçtı, asker bir iniltiyle geri çekildi, kolu kan içinde kaldı.

Tam o anda, dar sokağın başında bir at kişnedi. General Valerius, olay yerine gelmiş, sahneyi bir bakışta kavramıştı: Kelepçeli kadın, kanlı asker, baltasını kaldırmış, çılgına dönmüş bir genç. Yüzbaşı Irlof, Valerius'un yanında, "Generalim, beklenmedik bir taşkınlık, müdahale..." diye söze başladı ama Valerius elini kaldırarak onu susturdu. Hiç tereddüt etmedi. Atından çevik bir hareketle indi. Belindeki kısa, ağır infaz baltasını çekti. Adımları, Boran'a doğru ölümcül bir sükunetle ilerledi. Boran, annesini kurtarmaya çalışırken sırtını dönmüştü. Valerius, kusursuz bir formla baltasını kaldırdı ve bütün gücüyle indirdi.

Şak! – Korkunç, kemik kıran bir ses. Boran'ın kükremesi kesildi. Bedeni, cansız bir kütük gibi yere yığıldı. Kafatası korkunç bir şekilde yarılmıştı. Kan, taş zeminde hızla yayılmaya başladı. Freya'nın çığlığı camları çınlatırcasına yükseldi, sonra içine çöktü, boğuk hıçkırıklara dönüştü. Gözleri oğlunun paramparça başına mihlanmıştı. Dışarıdaki kalabalıktan sesler yükseldi. "Tanrının iradesi karşısında durmanın bedeli bu!". Muhafızların bazıları midelerine dokunmuş, bakışlarını kaçırıyordu. Valerius'un lejyonerleri ise hiç kıpırdamadan, yüzlerinde en ufak bir şaşkınlık veya tikslenme olmadan, bekliyorlardı. Boran'ın cesedi sadece tamamlanması gereken bir işin sonucuydu onlar için.

Valerius, baltasının ağzını Boran'ın önlüğüne sildi. Yüzünde en ufak bir dalgalanma yoktu. "Taşkınlık bastırıldı," diye ilan etti. "Büyücüyü alın. Cesedi ortadan kaldırın." Lejyonerler, neredeyse bilincini yitirmiş Freya'yı sürüklerken, iki muhafız, Valerius'un keskin bakışı altında, isteksizce Boran'ın bedenini kollarından tutup sürüklemeye başladı. Arkalarında koyu bir kan izi bırakarak. Valerius, Yüzbaşı Irlof'a döndü: "Şehirdeki son operasyonları tamamlayın. Üç güne kadar buradan ayrılıyoruz." Irlof, boğazını temizleyerek, "Emredersiniz, Generalim," diye karşılık verdi.

Sonraki günlerde, operasyonun yoğunluğu daha da arttı ama artık bir aciliyet vardı. Yerel muhafızlar daha da sessiz, daha da verimsiz olmuştu. Valerius, onların bu halini görmezden geldi. Görevi bitmişti. Karakoldaki nezaret yetmemiş geçici olarak hapishaneye dönüştürülen kereste ambarı tıklım tıklım doluydu. Zincire vurulmuş, başları önlerinde, aralarında gözleri artık hiçbir şeyi görmez haldeki Freya'nın da bulunduğu son mahkum kafilesi, Kara Kule yoluna düşmek üzere başkent Solmerya'ya doğru yola çıkarıldı. Valerius, bordo pelerinini Greenbark'ın tozlu sokaklarında bırakarak, başkente, İmparator'un huzuruna rapor vermeye gidiyordu. Arkasında, yerel muhafızların tedirgin bakışları altında, kanlı ve büyüden arınmış bir şehir bıraktı. Onun için Greenbark, sadece tamamlanmış bir görevdi. Acı ve öfke, raporunun altına düşülecek bir dipnottan ibaretti.

Solmerya Meydanı'nda, İmparator Soran, balkonda belirdi. Aşağıda, zincire vurulmuş, başları öne eğik bir grup insan - bir zamanların sığınmacıları - muhafızlar eşliğinde geçiriliyordu. Kalabalık, önce bir uğultu çıkardı, sonra gök gürültüsünü andıran bir tezahürat koptu: "Aurelion! Soran! Tanrı'nın Kılıcı!" İmparator, güneşin altın ışıltısıyla parlayan tacını düzeltti. Omuzları gerilmiş, çenesini gururla kaldırmıştı. Zafer sarhoşluğu, gözlerinde soğuk

bir ışıltıya dönüştü. Tanrı'nın iradesini yerine getirmenin verdiği haklılık duygusu, içini kutsal bir ateş gibi yakıyordu. Baş Rahibe Elara'nın, "Bu sadece başlangıç, Yüce İmparatorum," diyen tatlı zehirli fısıltısı kulağına çalındı.

Artık Soran'ın bakışları, sarayın pencerelerinden çok ötelere, Kartal Sırtı Dağları'nın ötesindeki komşu topraklara kaymıştı. Solvyr'ın iradesi, sınırları aşmalıydı. Bir gece, mürekkep hokkasının başında, kırmızı balmumu mührünü hazırlattı. Ültimatomun kelimeleri acımasızdı: "Velmor Kıtası'ndaki tüm krallık, şehir devletlere ve cumhuriyetlere: Topraklarınızda barınan büyücülerinizi uç dolunay içinde Aurelion İmparatorluğu'na teslim edin. Aksi takdirde *sonuçlarına* katlanırsınız." Mühür, parşömene, bir imparatorun Tanrı'nın iradesini yerine getirme ve halkını lanetlilerden koruma yolundaki kutsanmış kararlılığının simgesi gibi bastırıldı. Soran'ın gözünde bu mühür, onu hem Tanrı katında hem de kendi imparatorluğunun gözünde yüceltecek bir andı. Dağların doruklarında, uzak bir gök gürültüsü, yaklaşan fırtınayı haber veriyordu.

II. İsyanın Çatışmaya Dönüşmesi

Aurelion İmparatoru Aurelius Soran'ın mührü, ultiatom parşömenlerine son kez inerken, Solmerya Sarayı'nın strateji odasında hava kristal kadar gergindi. Kızıl balmumu, "Büyücülerin Üç Dolunay İçinde Teslim Edilmesi" yazan metinlere, bir yırtıcının pençesini avına geçirircesine bastırılıyordu. Masanın üzerinde, Velmor'un ipek haritası açılmıştı; Baş Rahibe Elara'nın solgun parmağı, komşu krallıkların sınırlarında dolaşıyor, kutsal kitabın deri kabındaki Solvyr sembolüne her dokunuşu, bu toprakların da "arındırılması" gerektiğinin sessiz vurgusuydu. Yanında, sırtı dik General Marcus'un kaşları çatıktı; parmakları, Greenbark raporundaki "sivil kayıp" notasyonunun üzerinde hafifçe titriyordu, ancak Soran'ın bakışları – kartal heykelinin kanatları gibi kıtaya yayılmış – haritadaki topraklarda geziniyordu. "Tanrı'nın Kılıcı" olmanın ağırlığı omuzlarında, ama aynı zamanda kutsal bir ateş de gözlerinde yanıyordu. "Emirler yola çıksın," dedi, sesi taş duvarlarda yankılanırken, bir savaş baltasının kınından çıkışının keskin sesini andırıyordu.

Ancak imparatorluk mührünün sıcak balmumu daha soğumamışken, ultiatomun zehirli tohumları, beklenenden hızlı filizlenmeye başladı. Sarayın gölgeli koridorlarında, bir kâtibin terli elleri, gönderilecek kopyalardan birini korkuyla cübbesinin kıvrımlarına kaydırırken titriyordu. Solmerya'nın "Zümrüt Çarşı"sında, bir baharat tüccarının gözleri, kurye atlılarının aceleci dörtnalını izlerken daraldı; kafeslerdeki güvercinler, henüz kanatlarına bağlanmamış, gizli sırları taşıyan mesajları beklerken huzursuzca çırpınıyordu. Kuzey Ormanları'nın sisli patikalarında, bir kaçakçı, kulübesinin duvarındaki çatlaktan sızan tehlikeli kelimeleri dinliyor, ayaklarını daha hızlı koşmaya hazırlıyordu. Mektuplar resmi yolları katetmeden önce, fısıltılar, Velmor'un taşlarını ve kalplerini titreterek, bir uçurumun kenarına sürüklenen kıtada ilk çatlakları oluştuyordu.

Fendalore Krallığı - İlk Tepkinin Sahibi

Velmor'un kuzeydoğusundaki verimli vadilerde, karlı zirvelerden doğan nehirlerin ve antik taş köprülerin şekillendirdiği topraklarda Fendalore Krallığı uzanırdı. Başkent Luminara, bu toprakların kalbiydi ve ışıltılı kulelerinin parıltısı yalnızca güneşin bir yansıması değil, aynı zamanda şehrin damarlarında dolaşan arcanik enerjinin bir tezahürüydü. Luminara'da büyü,

hayatın dokusuna işlenmişti. Şehrin kalbinde yer alan Ayçeşmesi'nin başında, genç bir kadın duruyordu. Giysileri rüzgârla hafifçe dalgalanırken, zarif parmaklarının kıvrımlarıyla suyu şeffaf, dans eden balıklara dönüştürürken, çocuklar neşeyle bu anlık harikayı izlerdi. Birkaç tezgah ötede yaşlı bir bahçıvan, parmak uçlarından süzülen soluk yeşil bir enerjiyle solmuş güllere yeniden hayat vererek tezgâhını canlandırırdı. Bu sahneler, Fendalore'da sivil büyülerin, zanaatın ve sanatın bir parçası olduğunun canlı birer örneği idi; zira büyü, burada soluk almak kadar doğal, yağmur kadar bereketliydi.

Bu sanatsal ve gündelik büyülerin serbestçe icra edilebilmesi, Fendalore'un en büyük başarısı olan büyü ve yönetim arasındaki kusursuz dengeye dayanıyordu. Şehrin ana kapısından geçen herkes, kemerin iki yanına yerleştirilmiş devasa, pürüzsüz taş bloklarla karşılaşır. Bu taşların üzerine oyulmuş ve sürekli soluk bir mavi ışıkla parlayan iki sembol, krallığın temel yasasını ilan ederdi: Bir yanda, üzerine bir damla düşen kırılmış bir kılıç; diğer yanda ise açık bir avuç içinde duran kapalı bir göz. Bu semboller, krallığın toplumsal sözleşmesini her sakine ve ziyaretçiye hatırlatan sessiz koruyuculardı. Saldırı büyülerini ve zihin manipülasyonu gibi güçlerin kullanımı, yalnızca krallığın güvenliği ve iradesi için yemin etmiş, Arcana Lejyonu olarak bilinen seçkin büyücü birliklerine aitti. Bu güçler, halkın huzurunu ve krallığın bütünlüğünü korumak adına devletin elinde tuttuğu, büyük bir disiplinle kullanılan silahlardı. Böylece Fendalore, sivil özgürlükler ve devlet kontrolü arasındaki hassas çizgide, büyüyü hem bir yaşam biçimi hem de bir yönetim aracı olarak benimsemişti.

Kral Thaldric, sarayının güneye bakan balkonunda dururken, Luminara'nın narin kubbeleri ve zarif kuleleriyle bezeli silüetine bakıyordu. Yüzündeki kırışıklıklar, yönetimin yükünü taşıyan bir kalemin izleri gibi derindi; ama gözleri berraktı, uzak ufuklara ve gelecek çağlara odaklıydı. O, büyü kullanamayan bir adamdı—fakat büyü'nün gücünü, Tanrı Elgos'un halkına sunduğu bir armağan olarak görür; onu anlamak, yönlendirmek ve halkının hizmetine sunmak için yaşamıştı.

İçeri döndüğünde, geniş çalışma odasındaki devasa masaya eğildi. Parmağını nehir yatağında gezdirirken zihni suyun akışını değil, taşınacak kerestenin hacmini ve inşa edilecek iskelenin maliyetini hesaplıyordu. Duruşundaki kesinlik, Fendalore'un gelecekteki silüetini çoktan zihninde inşa etmiş bir mühendisin kararlılığıydı.

Kapı usulca açıldı. İçeri giren Kraliyet Baş Şifacısı Lyandra ile birlikte odanın havası değişti; taze kesilmiş otların ve yağmurdan sonra kabaran toprağın kokusu sarayın taş duvarlarına bile sinmiş gibiydi. Kadife bir keseyi açtı ve içinden içten bir ışıkla parlayan sarı bir bitki çıkardı.

“Güneş-yaprağı, Kralım,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece yaraları iyileştirmekle kalmaz. İçinde Elgos'un ilk şafağından bir kıvılcım taşır. Eti, ışığın iplikleriyle yeniden örür.”

Thaldric bitkiye uzanmadı. Bunun yerine, Fendalore'un toprak analizini gösteren bir parşömeni önüne çekti. "Arcana Lejyonu, kuzeydeki platoların mineralce fakir ama 'artık arcanik enerji' bakımından zengin olduğunu bildirdi," dedi ve haritada bir noktayı işaret etti. “Güneş-yaprağı'nı oraya eksek, Elgos'un kıvılcımı orada da parlar mı? Hasat zamanı o ışığın kaybolmadığından emin olmak için kaç şifacı gerekir? Bize maliyeti ne olur?”

Lyandra hafifçe gülümsedi. Kral, büyü'nün şiirini anlamasa da onun formülüne hâkimdi. Bu yüzden Fendalore geliyordu.

Konuşmaları bittiğinde Thaldric pencereye yöneldi. Güneş batarken, şehrin üzerindeki tepede yükselen Elgos'un Yüce Tapınağı'ndan yayılan soluk, altın rengi bir ışık, Luminara'nın üzerine bir örtü gibi serilmişti. Bu ışık, Fendalore halkı için kutsaldı. Çocuklar onun altında uykuya dalar, hanların kapıları onunla kilitlenirdi. Bu, Elgos'un halkına "geceniz huzurlu geçsin" deme şekliydi. Büyü, onlar için soyut bir kuvvet değil, tanrılarının her gün hissettikleri nefesiydi.

Gün içinde bir danışman, çiftçilerin vergi indirimi talebini getirdiğinde dikkatle dinlemişti. Talepleri not aldırış, haklı bulduğu noktaları hemen değerlendirmeye almıştı. Saray bahçesinde, tunç rengi cübbesiyle Lyandra, nadir bir şifalı otu göstererek, onun toprağın verimini nasıl artıracığını anlatmıştı. Kral, başını ciddiyetle sallıyor, yer yer detaylı sorular soruyordu.

Thaldric'in görevi buydu: Tanrıların bahşettiği bu kutsal enerjiye, halkının alın teri ve zekâsıyla yollar açmak, kanallar inşa etmektir. Büyüyü kullanmıyordu ama onu anlamak, onurlandırmak ve halkına hizmet edecek yapılarla bezemek için yaşayan bir kraldı. Ve bu yüzden o, Fendalore'un kralıydı.

Luminara'nın kalbinde, Kraliyet Sarayı'ndan bile daha eski olduğu söylenen kuleleriyle Tormir Akademisi yükselirdi. Burası, Fendalore'un büyü damarının attığı yerd; bir okuldan çok, bir manastırı andıran sessiz bir mabet.

Geniş Gözlem Salonu'nun kristal tavanından süzülen ışık, yerdeki mermer üzerinde sürekli değişen desenler oluştuyordu. Genç bir öğrenci olan Dion Edik, yeteneğinin verdiği özgüvenle, karmaşık bir ilüzyon yaratmaya çalışıyordu: efsanevi bir anka kuşu. Havada titreyen renkler şekillenmeye başlasa da, ortaya çıkan şey içi boş, ruhsuz bir taklitti. Dion'un yüzünde hayal kırıklığıyla karışık bir kibir vardı.

Tam o sırada, salonun diğer ucundaki gölgelerden, Başbüyücü Morduk Moonquest'in uzun, fildişi rengi cübbesi belirdi. Gelişini kimse duymamıştı ama varlığı, odadaki arcanik enerjinin akışını bile değiştirmiş gibiydi. Uzun, beyaz saçları omuzlarına dökülüyor, bakışları ise sanki bu dünyayı değil, varoluşun altındaki desenleri okuyordu.

Sessiz adımlarla Dion'un yanına geldi. Başarısız ilüzyona değil, gencin sıkılı yumruklarına ve gergin duruşuna baktı.

"Söyle bana, genç adam," dedi Morduk'un fısıltıyı andıran sesi, salondaki en gürültülü sestten daha net bir şekilde. "Elgos, ateşi ve ışığı bize gösteriş yapalım diye mi bahşetti?"

Dion kekeledi, "Hayır, Başbüyücü'm, ben sadece..."

Morduk sözünü kesmedi, sadece avucunu yavaşça açtı. Hiçbir kelime etmeden, hiçbir karmaşık hareket yapmadan, avucunun ortasında tek bir ışık tüyü belirdi. Bu, Dion'un anka kuşundan çok daha küçüktü ama salondaki herkes nefesini tuttu. Çünkü bu tüy gerçek hissettiriyordu. İçinde bir sıcaklık, bir hayat ve tarif edilemez bir ağırlık vardı.

"Büyü," diye devam etti Morduk, gözlerini tüyden ayırmadan. "Bir çekiç değildir ki onunla gürültüyle dövesin. O, tanrıların fısıltısıdır. Onu kullanabilmek için önce dinlemeyi, saygı

duymayı öğrenmelisin." Tüyü nazikçe üfledi ve tüy, ardında hiçbir iz bırakmadan ışık zerrelere dönüşerek kayboldu.

Dion'a döndü. "Gücü arzulama. Anlayışı ara. Güç, anlayışın gölgesi olarak seni zaten takip edecektir. Şimdi baştan başla. Ama bu kez bir anka kuşu yaratmaya değil, Elgos'un sana bahşettiği tek bir ışık hüzmelerinin özünü kavramaya çalış."

Tormir Akademisi'nden mezun olanlar, sadece güçlü büyücüler olmuyordu. Kraliyet Baş Şifacısı Lyandra gibi hayat veren eller, Arcana Lejyonu gibi disiplinli kalkanlar veya Kral Thaldric'in krallığını inşa ederken danıştığı bilge mühendisler olarak oradan ayrılıyorlardı. Çünkü Morduk Moonquest'in yönetiminde, her öğrenci büyüünün sadece bir silah değil, tanrılara sadakatle hizmet edilmesi gereken kutsal bir emanet olduğunu da anlıyordu.

Luminara'da sabah saatleri. Güneş daha kulelerin ardına tırmanmadan, taş sokaklara ince bir sis yayılmıştı. Pazar kuruluyordu. Meydanda kurulan ilk tezgâhların arasından birkaç Demir Muhafız geçiyordu. Zırhları parlak değildi, bazıları bir önceki geceki devriyenin yorgunluğunu henüz atamamış gibiydi. Birinin miğferi koltuğunun altındaydı, diğeri hafifçe aksıyor ama belli etmiyordu. Ama yürümeye devam ediyorlardı—alışılmış, sıradan bir görevle. Onlar geçerken birkaç esnaf başıyla selam verdi. Ne korku vardı yüzlerinde, ne de hayranlık. Bu muhafızlar, Luminara'nın sıradan sokakları gibi tanındı. Sükûnetin değilse de düzenin temsilcisiydi. Bazen bir hırsız yakalar, bazen bir sarhoşu evine taşır, bazen de bir pazar kavgasını dağıtırlardı. Şehrin nabzını onlar tutar, kan kaybını yavaşlatan bir pansuman gibi çalışırlardı.

Ama o gün, normal bir sabahın ortasında, meydanın yukarısındaki kuzey kemerinden üç figür ağır adımlarla içeri girdi. Adımları sessizdi, ama sessizlikleri konuşuyordu. Üzerlerindeki zırh, bir büyü katmanı gibi kıpırdıyor, göğüslerinde işlenmiş Elgos'un Açık Eli arması solgun bir ışıkla parlıyordu—bir metal değil, bir niyetin ifadesi gibiydi. Kalabalık durdu, fısıltılar yayıldı. Arcana Lejyonu'ndan üç kişi, doğrudan bir tezgâha yöneldi. Tezgahtaki adam titreyen ellerle yere çömelmiş, bir sandığın içinde kıvranan bir şeyi gösteriyordu. Gözle görünmeyen ama hissedilebilen bir enerji sandığın çevresini sarmıştı—bozulmuş, bastırılmamış bir büyü.

Lejyon üyelerinden biri, hiç konuşmadan diz çöktü. Parmaklarını havaya kaldırdı, kısa bir hareketle geometrik bir şekil çizdi. Hava, o anda değişti. Sanki etraftaki tüm sıcaklık avuçlarına çekilmişti. Sandığın içinden yükselen kaotik parıltı, birkaç kalp atışı süresince havada kıvrıldı... sonra bir anda söndü. Bir taş gibi yere düştü—küçük, siyah bir kristal parçası olarak. Esnafın yüzü boşaldı, ama sonra minnetle eğildi. Arcana Lejyonu üyesi, başını salladı ve hiçbir şey söylemeden tekrar ayağa kalktı. Sessizce geldikleri gibi, sessizce uzaklaştılar. Onlar gittikten sonra halk yeniden konuşmaya başladı. Bir kadın hafifçe fısıldadı: "Demir Muhafızlar gözleri korur... ama Arcana, kalbi tutar."

Luminara'nın zarif kulelerine, günün son ışıkları Elgos Tapınağı'nın altın ışık örtüsünü sererken vardı ultiatom. Ama resmi kurye, imparatorluk mührünün kırmızı balmumu henüz Luminara Sarayı'nın taşlarına değmeden önce, kelimeler zaten şehrin damarlarında zehir gibi dolaşıyordu.

Kral Thaldric, çalışma odasında kanal projelerine dalmışken kapı sertçe açıldı. Başdanışmanı Nilos, solgun yüzünde alışılmadık bir telaşla, üzerinde kırık kılıç ve kapalı göz

sembollerinin oyulduğu ağır ahşap masaya bir parşömen fırlattı. Mührün kırmızı balmumu, savaşın artık kaçınılmaz olduğunu haykırıyordu.

"Geldi," dedi Nilos, tek kelime. Sesindeki titreme, öfkeden çok korkunun soğuk dokunuşuydu.

Thaldric parşömeni açmadı. İçeriği zaten kulaklarına fısıldanmış, yüreğine bir hançer gibi saplanmıştı. Gözleri, masanın üzerinde duran eski, dövme çelikten yapılmış Fendalore savaş kılıcına kaydı. Parlak kanal çizimlerinin üzerinde, soğuk ve ölümcül bir gölge düşürüyordu. Eli, kılıcının kabzasında bekledi.

"Kapıları kapat," diye emretti Thaldric, sesi tıraş bıçağı kadar keskin ve düzdü. "Arcana Lejyonu Kumandanı Kuvira ve Demir Muhafızlar Şefi Borin. Şimdi. Morduk'u da çağırın. Ve Lyandra'yı." Şifacının otları, yakında çok daha farklı yaralara şifa olacaktı.

Danışmanlar, generaller ve büyücüler toplanırken, Thaldric nihayet parşömeni açtı. Kelimeleri yüksek sesle okumadı. Gözleri, "teslim edilmesi" ve "arındırılma" kelimelerinin üzerinde bir süre takılı kaldı. Sonra parşömeni sessizce masanın kenarına bıraktı, üzerine - projelerini çizdiği pergelin sivri ucuyla değil - kullandığı kalem ucunu kırılmış, mürekkep lekeli gövdesiyle bastırdı. Basit bir kalem. Halkının alın terinin simgesi. Şimdi bir savaş ilanının üzerinde duruyordu.

"Konuşmalar bitti," dedi Thaldric, odaya dolan herkese tek tek bakarak. Gözlerindeki uzak ufuklara dönük vizyoner bakış, yerini toprağa saplanmış bir meşe kökünün kararlılığına bırakmıştı. "Aurelius Soran, Elgos'un halkına bahşettiği kutsal armağana savaş açtı. Bu armağana dokunmak, Fendalore'un kalbine hançer saplamaktır. Bunu kabul etmeyeceğiz."

Kumandan Kuvira, zırhının altından çıkan hafif bir hışırtıyla selam durdu. "Lejyon hazır, Majesteleri. Kuzeydeki Sınır Taşları, dün gecedan beri derin bir uğultu yayıyor. Düşmanın gölgesi yaklaşıyor."

Kışların avlusunda, günlük talimlerin ritmi değişmişti. Çekiç darbeleri artık sadece kılıç bileycilerden değil, dövme demirci ustalarının, sıradan zırhları takviye edilmiş plakalarla güçlendirdikleri örslerden geliyordu. Borin, genç bir muhafızı sertçe düzeltiyordu: "Kalkanını yukarı tut, çocuk! Karşıdaki köylü kavgası değil, Tanrı'nın Kılıcı'nın gazabı olacak!" Yüzündeki yorgunluk silinmiş, yerini çelik gibi bir ciddiyet almıştı.

Sarayın şifalı bitki bahçesinde, Baş Şifacı Lyandra, Güneş-yaprağı'nın yanında durmuş, köklerini dikkatle söküyordu. Ancak yanındaki sepetlerde, solgun mavi çiçekli "Uykuotu" ve yaprakları bıçak gibi keskin "Kana Çelik Otu" yığınları vardı. Bir çırağa, sesi alışılmış sakinliğini koruyor ama gözlerinde derin bir hüznle, "Bu ikisinin özünü ayır. Biri yaraları uyuşturur, diğeri... diğeri kanın akışını durdurur," diye fısıldadı. Elgos'un şafağının kıvılcımı, artık sadece iyileştirmeyecek, hayatta kalmaya da hizmet edecekti.

Kraliyet Kütüphanesi'nin tozlu rafları arasında, Nilos, ısıldayan mühür yüzüğünü mum balmumuna bastırdı. Mektup kısa ve şifrelenmişti. "Gölge Kuşu, Gri Kule'ye uçuyor. Güneş, Tharion Dağları'na batarken, Yıldız Işığı bekliyor." Mektubu, pencerenin pervazına konan, bacaklarında boş tüp bulunan gri bir güvercinin tüyüne bağladı. Kuş, gece karanlığına karışırken, Nilos derin bir nefes aldı. Büyücüler ile iç içe yaşan Eldoria'nın seçkin donanması

ve Doğa büyücüleri olan Lornien'in pasifist halkı, Fendalore ve Büyünün ışığını söndürmek isteyen bir imparatora karşı yeterli müttefik olur muydu? Tek umut buydu. Bu savaş, sadece toprak için değil, birden çok medeniyetin, insanların inancının, Tanrı Elgos'un halkına verdiği kutsal nefesin varoluşu için verilecekti.

Luminara'nın üzerine çöken gece, Elgos Tapınağı'nın altın ışığını her zamankinden daha sıcak, daha koruyucu bir örtü gibi sarıyordu. Fendalore, Elgos ışığının altında kutsal armağanı savunmak için hazırlanıyordu. Aurelion'un ultimatomu resmen masadaydı. Fendalore'un yanıtı ise, sessiz dövülmüş çelikte, kristal haritalarda, şifalı otların ölümcül özlerinde ve geceye uçan gri kanatlarda yazılıyordu. Savaş geliyordu.

Lornien Ormanları'nın Derinliklerinde

Kartal Sırtı Dağları'nın doğu eteklerinde, Lornien Ormanları uzanırdı. Burası bir krallıktı, ama taş kalelerin veya altın tahtların değil; çınarların gövdelerine oyulmuş evlerin, nehirlerin üzerinde yosun kaplı köprülerin ve uzun çınar ağaçlarına kurulmuş gözcü kulelerinin bulunduğu bir krallıktı. Gün, ormanların içinden süzülen altın ışıkla başlıyordu Lornien'de. Rüzgârın taşıdığı kuş tüyü, çam iğnesi ve nemli toprak kokusu, ağaç gövdeleri arasında yankılanan uzak bir melodinin notaları gibiydi.

Lornien Ormanı'nın merkezinde, çevresindeki en uzun meşeler bile onun yanında yeni filizlenmiş fidanlar gibi kalırdı. Gövdesi, çelik grisi kabuklarla kaplıydı; bu kabuklar öyle derin yarıklarla çizilmişti ki, içlerinde bir insan kolunun kaybolabileceği kanallar, yüzyıllar boyunca kükreyen rüzgarların ve kırbaç gibi şaklayan yağmurların izlerini taşıyordu. Her bir yarığın derinliklerinden, ilkbahar yapraklarının henüz tomurcuktan çıktığı o narin, saydam yeşil tonunda ılık bir ışık sızıyor, yere sessiz bir çiy damlası gibi kayıyor ve ağacın görkemli kökleri etrafında birikiyordu. Gece çöktüğünde, bu biriken ışık yükselerek orman zeminini kaplıyor; çürümüş yaprakların, eğrelti otlarının ve köklerin arasından derin bir mağara gölünün zümrüt parıltısıyla titreşen, dokunulduğunda hafif bir canlılık hissi veren yosun yeşili bir ayla oluşturuyordu.

Dalları göğe doğru uzanmış, geniş ve kavisli kollar gibi yükseliyordu. Her dalın ucundaki yapraklar, ince gümüş damarlarıyla ay ışığında parlıyor, ipeksi bir zarafete bürünüyor. Lornienliler, onun adını fısıldayarak anarlardı: Kadim Ağaç. Bu isim, saygı dolu bir sessizlikle veya bir dua başlangıcı gibi dillerde dolaşırdı.

Buralarda çan sesi yoktu, horoz ötmezdi. Sabahı haber veren şey, tepelerdeki yapraklarda biriken çiğın aşağı doğru süzülüşüydü. Bu kıymetli damlalar, yosunlu taşlara düşerken çıkardığı neredeyse duyulmaz seslerle ormanın nabzını tutardı. Lornien'de sesler asla bağırılmazdı, ama her zaman konuşurdu.

Lornien'in kalbindeki açıklıkta, Kadim Ağaç'ın devasa kökleri doğal bir amfi tiyatro yaratmıştı: Kökdivan. Yüzyıllar boyunca topraktan yükselen ve yeniden toprağa kıvrılan bu güçlü kökler, birbirini kucaklayan kavisli sıralar oluşturmuş, en dipteki düz alanı "Sessizlik Kökü" olarak adlandırılan geniş, düz bir kök kamburu çevreliyordu. Taştan bir çember değildi burası; yaşayan ahşabın dokusuydu, her sırtın üzerinde oturanların beden ısınısını emiyor, nabız gibi hafifçe titreşiyordu. Her bir belirgin kök çıkıntısı, krallığın bir köşesini simgeliyor, köklerdeki doğal oyuklar ise döngüyü hatırlatıyordu. Hükümdar, Sessizlik Kökü'nün ortasına dikilmezdi; en alt sıralardan birine, halkının yanı başına ilişiverirdi.

Kraliçe Anya Greenbough da öyle yapıyordu o sabah. Ceviz kabuğundan örülmüş, toprak lekeleriyle süslü elbisesi, bir hükümdarın değil, bir bahçıvanın önlüğünü andırıyordu. Ellerin üstü kurumuş çamur izleriyle kaplıydı; şafak vakti saray bahçesindeki narin kızıl çiçek fidelerini sulamıştı. Şimdi ise Kökdivan'ın en alt sıralarından birine, yosunla kaplı kök dokusunun üzerine oturmuş, çevresindeki çiftçiler, avcılar ve zanaatkarlarla aynı seviyedeydi.

“Anya,” diye seslendi, birkaç sıra yukarıda oturan yüzü çizgilenmiş, gümüş saçlı bir oduncu. “Kuzey yamaçlarda ve Derin Gölge Köyündeki ayı inlerinde hareket var. Uyanma vakti gelmeden önce uyanıyorlar bu yıl. Köklerdeki titreşim... farklı geliyor kulağıma.”

Kraliçe Anya, başını yavaşça salladı. Gözleri, Kadim Ağaç'ın gövdesinden sızan o tanıdık yeşil ışıltıya daldı bir an. “Bitki sözcülerini çağırırım,” dedi, sesi köklerin taşıdığı nabız gibi ritme uyum sağlamış gibi yumuşak ama netti. “Belki ayıların uykusu değil, ormanın kendisi daha derin bir nefes alıyordur. Dinlemeye gitsinler.” Sessizlik Kökü'ne bir emir fırlatmadı, tahtına dönüp bir ferman yazmadı.

Ama günün ilk ışıkları Kadim Ağaç'ın gümüş yapraklarını tutuştururken, Derin Gölge yolunda dört silüet belirdi: Yanlarında köklerden sızan ışıkla dolu kristal şişeler ve toprağın nabzını dinleyecek ahşap dinleme çubukları taşıyan bitki sözcüleriydi.

Büyü, Lornien'de yıldırım gibi düşmezdi. Ne gökyüzünü yaran alevler vardı ne de çelik gibi irade gösterileri. Burada büyü, bir sabah sisi gibi davranırdı: görünmezdi ama her yerdeydi. Bir yaşlı kadının şişmiş dizine sürdüğü ılık otlardan, bir çocuğun ağlayan çam fidanını sakinleştiren şarkısına kadar büyü her davranışın içindeydi.

Günlerden bir gün, rüzgâr yönünü değiştirdi. O zamana dek Lornien ormanlarında esen her meltem tanıdıktı; dağ eteklerinden gelen serinlikler, kuzey bataklıklarının taşıdığı çiğ kokusu, ya da nehir kenarlarından yükselen yosun nemi... ama o sabah gelen rüzgâr başka bir şeydi. Yabancıydı. Çıplak teni değil, *kökleri* ürpertti. Ağaçlar kımıldadı. Kuşlar ötmeyi kesti. Ve Kadim Ağaç'ın kabuğunda, sarı bir ışık bir an titreşip sönüverdi.

O günün akşamına doğru, üç atlı ulak geldi — çamurlu yollardan geçmemiş, ormana iz bırakmamaya çalışan kararsız adımlarla. Atlarının gözleri perdelenmişti, ses çıkarmıyorlardı. Üzerlerinde parlak zırh yoktu. Ama içlerinden biri, taş bir kutu bulunduruyordu. Kutunun üzerindeki kırmızı balmumu, Aurelion İmparatorluğunun görkemli mührünü taşıyordu.

Çınar dallarına kurulmuş bir gözcü kulesi, atlıları uzaktan izliyordu. Haber Gölgesi Taşlar üzerinden, Kökdivan'a ulaştı. Ve kısa süre sonra, taş kutu halkın huzuruna çıkarıldı.

Kraliçe Anya o sırada Kadim Ağaç'ın gövdesinde, gölgeye uzanmıştı. Parmakları kabuktaki ince çatlaklarda dolaşüyor, gözleri kapalıydı. Ağaç nefes alıyor, onunla birlikte tüm orman yavaşça soluk veriyordu. Ama birden, ağaç durdu. Nefesi kesildi.

Kraliçe başını kaldırdı. Köklerde bir sızı vardı. Derin, bilinçli ve eski bir yara gibi... Hisseder hissetmez ayağa kalktı. Etrafında hiçbir ses yoktu; sadece taş kutunun yaklaşan ayak sesleri. Kökdivan'a vardığında, halk çoktan toplanmıştı. Kimse konuşmuyordu. Herkes, bir ormanın kalbinin sessizliğine tanık olur gibi bekliyordu.

Taş kutunun mühürü çözülürken, balmumunun sesi – *çatlaman kurumuş toprak* gibi – tüm divanda yankılandı. İçinden parşömen çıkarıldı. Rengi saf beyaz değildi; kirli bejdi. Üzerine dökülen mürekkep koyu, neredeyse siyah bir kana benziyordu. Bir büyücü, parşömeni yüksek sesle okumaya başladı. Ama daha ilk cümle tamamlanmadan, ağaçların arasından bir uğultu yükseldi. Sanki orman, kelimelerin içinden doğan anlamı okumuştı.

“Büyücülerinizi teslim edin...”, “Aksi halde sonuçlarına katlanırsınız...”

Bir çiçek tomurcuğunu kapadı. Bir kuş kanat çırpmadan yere indi. Ve Kadim Ağaç, çatlaklarından ışık sızdırmayı kesti. O gece çemberde toplantı olmadı. Ne karar alındı, ne de duyuru yapıldı. Kraliçe Anya, kimseye emir vermedi. Ama sabah olduğunda, bütün Lornien halkı aynı şeyi hissetmişti: Toprak artık sessiz kalmak istemiyordu.

İkinci günün sabahında, Gölpınar kıyısındaki sis henüz dağılmamışken, gri tüylü bir kuş kıyıya indi. Kanatlarında yol yorgunluğu değil, anlam taşıyan bir titizlik vardı. Tüyleri gümüş gibi parlıyordu; gagasında mühürlü bir parşömen vardı.

Kuş sessizce Kadim Ağaç’ın köklerine kondu. Ve bekledi. Anya, ormanın içinden sessizce yürüyerek geldi. Kuş başını eğdi. Kraliçe mektubu aldı, mühürü açtı. Parşömeni açtığında rüzgâr yön değiştirdi.

Kuş havalandı, ama geride tüylerinden birini bıraktı — küçük, neredeyse saydam, ama sabah ışığında altın gibi parlayan bir tüy.

Kraliçe parşömeni sessizce okudu. Mektup uzundu ama içinde yalnızca bir mesaj vardı: Fendalore direniyor. Yalnız değiliz. Gözlerini kapattı. Bir anlığına, uzaklardan bir ışık yükseldi — Elgos’un tapınağının güneşi. Ve onun karşılığında, Kadim Ağaç’ın çatlaklarından tekrar sarı bir parıltı süzüldü. Orman nefes aldı.

Kraliçe Anya parşömeni kıvırdı, köklerin üzerine bıraktı. Sonra sesini yükseltmeden, ama tüm ormanın onu duyacağı bir tonda fısıldadı:

“Toprağı korumak için doğanlar, toprağın yanında durur. Ve biz... artık yalnız değiliz.”

O gün, Aurelion’un buyruğuna karşı, Fendalore’un kutsal ışığı göklere yükseldi; Lornien’in kökleri ise sessizce uyanarak toprakla birlikte soluk aldı. Böylece savaş, ışığın parıltısı ve toprağın fısıltısıyla doğdu — büyüün, inancın ve yeryüzünün kalbine kazınmak üzere. Velmor artık sessiz kalmayacaktı.

Eldoria Cumhuriyeti

Velmor kıtasının kuzeybatı kıyıları, bir fırça darbesiyle çizilmiş gibi korunaklı körfezler ve bereketli ovalarla bezenmişti. Bu zengin kıyı şeridinin tam kalbinde, kıtalar arası ticaret yollarının kesiştiği stratejik bir noktada, devasa bir doğal limanın kucağına kurulmuş olan Başkent Marisgard, adeta denizin kendisinden doğmuş bir medeniyetin tacı gibi parlıyordu. Şehrin yüksek meclis binasının vitray pencereleri ardında, Şansölye Lucio Marconi sabahın ilk ışıklarıyla haritaların ve raporların arasında kaybolmuştu. Deniz meltemi pencere aralıklarından içeri süzülürken, Marisgard’ın taş sokaklarında uyanan hayatı değil; yaklaşan savaşı, kırılğan barışı ve halkının üzerine çöken belirsizliği düşünüyordu.

Marisgard'da hayatın ritmini dalgalar ve çekiç sesleri belirlerdi. Şehrin kalbinde bulunan devasa Admaris Limanı'nın görkemli rıhtımları boyunca, dünyanın dört bir yanından gelmiş ticaret gemileri yan yana dizilir, vinçler gıcırdarak egzotik mallarla dolu sandıkları indirirken, şehrin devasa tersanelerinden yükselen çekiç sesleri hiç dinmezdi. Limanın kavisli mendireğinin ucundaki dev fenerin kristal merceği, sabah sisini kırık altın ışınlarla deliyordu. Mendireğin iç kısmı, gelgitin alçalmasıyla ortaya çıkan midye kaplı dev granit bloklardan örülmüştü. Rıhtım taşları, deniz yosunlarının bıraktığı yeşil izlerle kaplı ve sürekli ıslaktı. Balıkçı tekneleri, küçük ticaret yelkenlileri ve birkaç korsan avcısı, limanın İlkdemir Koyu denen daha sığ, korunaklı kısmına demirlemiş, yüklerini doğrudan taş iskeleye boşaltıyordu. Burada hava, tuz, katran ve uzak diyarların baharat kokularıyla doluydu.

Limanın efendisi, Eldoria'nın yaşam damarı olan Mercan Kalkanı donanmasıydı. Limanın korunaklı sularında demirlemiş savaş kadırgalarının ve çevik keşif gemilerinin heybeti, cumhuriyetin denizlerdeki tartışmasız hakimiyetini sessizce ilan ediyordu. Bu gemilerin güvertelerinde volta atan sert deniz piyadeleri ve Marisgard Deniz Akademisi'nde yetişmiş disiplinli subaylar, halk arasında derin bir saygı görürdü. Onlar, Eldoria'nın denizle yazılmış kimliğinin canlı sembolleriydi.

Admaris Limanı'nın en batı ucundaki askeri tersanede, yaşlı ama dinç görünümlü Amiral Torin Rimewave, yeni inşa edilen bir fırkateynin suya indirilmesini izliyordu. Rüzgârla ağarmış saçları ve yüzündeki derin çizgiler, sayısız fırtına ve denizaşırı seferin hatırasını taşıyordu. Yanında, koyu renk pelerinine deniz rüzgârını siper eden Şansölye Lucio Marconi sessizce duruyordu. İki adam, farklı cephelerden gelen deneyimleriyle aynı noktaya — cumhuriyetin güvenliğine — bakıyorlardı. Genç bir kaptana dönerek, Rimewave homurdandı: “Bir gemi sadece tahta ve çividen ibaret değildir,” dedi. “O, onu yürüten mürettebatın iradesidir. Korsanları avlamak ya da bir ablukayı yarmak... hepsi o iradeye bağlıdır.” Amiralin gözleri, geminin suyun altındaki kısmına gizemli desenler oyan büyücülere takıldı bir an; su altında daha hızlı yol almalarını sağladığı fısıldanan bu büyülü oymalar, cumhuriyetin pragmatik sırlarından biriydi. Lucio ise, yüzünde okunamayan bir ifadeyle, sadece izliyordu — bir devlet adamı olarak değil, sanki gelecekteki bir kararın yükünü tartan biri gibi.

Ancak Eldoria'nın gücü sadece denizden ibaret değildi. Kıyıdan içeride, doğu yönünde, stratejik bir tepenin üzerine kurulmuş Savaria şehri, cumhuriyetin kara gücünün sarsılmaz kalesiydi. Tepenin en yüksek ve en sarp zirvesinde, şehre tepeden bakan devasa Taş-Hisar yükseliyordu. Savaria'nın kalbi buradaydı. Kale duvarları, yerel granit bloklardan örülmüş, üzerinde koyu mavi sancaklar ve Çelik Dalga armaları dalgalanıyordu. Dar geçit kapısından içeri girildiğinde, taş koridorlarda yankılanan demir ayak sesleri ve eğitim avlusundan kılıç sesleri duyuluyordu; burası açıkça bir askeri karargâhtı. Nöbet kulelerindeki gözcüler uzak ovaları gözlüyordu. Güçlü surlarla çevrili bu müstahkem şehir, başlangıçta bir kale olan Taş-Hisar ve etrafında gelişen köyün birleşimiyle doğmuş, zamanla disiplin ve sadakatin merkezi haline gelmişti. Savaria, başkenti iç bölgelere bağlayan ve komşu topraklardan gelen tüm önemli kara yollarını kontrol eden bir kilit taşı konumundaydı. Aşağıdaki düzlüklerde birleşen ana kara yolları, kaleyi çevreleyen önemli bağlantılar olarak görünüyordu. Şehrin sivil ve idari yönetimi ise, vekil olarak görev yapan Elisha Albini'nin elindeydi; askeri kalbin yanında, siyasi zekâsıyla Savaria'nın denge noktasını oluşturuyordu.

Burada, Marisgard'ın kozmopolit karmaşasının yerini düzen ve sessiz bir kararlılık alırdı. Şehrin eğitim sahalarında, Eldoria'nın profesyonel ordusu olan Çelik Dalga Kuvvetleri'nin

seçkin bir birliğı talim yapıyordu. Sayıca az olabilirlerdi, ama her bir asker, hareketlerinde ölümcül bir kesinlik taşıyan bir uzmandı. Savaria'nın antik madenlerinden çıkarılan özel Ulmarin çeliğinden dövülmüş, hafif ama neredeyse kırılmaz zırhları, güneşin altında donuk bir şekilde parlıyordu. Onları, taş gibi sert ve tavizsiz bir iradeyle yöneten General Kaelen Stonewall, surların üzerinden talimi izliyordu. Savunma sanatındaki ustalığı ve halkına olan sarsılmaz bağlılığıyla tanınan Stonewall, Savaria'nın somutlaşmış haliydi. Onun için disiplin, cumhuriyetin harcıydı.

Şehrin hemen dışındaki tarlalarda ise bir fırıncı, tahta kürekle fırının kızgın ağzından yeni somunları çıkarırken, bir yandan da tarlasını süren komşusuna laf atıyordu. Bu adam, barış zamanında bir zanaatkâr, bir çiftçiydi. Ancak o ve onun gibi binlercesi, temel askeri eğitimden geçmiş Geçit Muhafızları adı verilen rezerv birliğinin bir parçasıydı. Bir seferberlik anında, bu insanlar tırpanlarını bırakıp kılıçlarını kuşanır, Çelik Dalga Kuvvetleri'nin saflarını doldurmak ve ikmal hatlarını korumak için Savaria'nın kapılarına koşarlardı. Bu akıllıca sistem, Eldoria'ya sınırlı kaynaklarla etkili bir kara savunması sağlıyordu.

Hem Savaria'nın gri duvarlarında hem de Marisgard'ın tuzlu rüzgârında, Mistarus Birliğı adı verilen birliğin büyücüleri, cumhuriyetin askeri mekanizmasının nadir dişlileriydi. Her büyücünün sol bileğinde, aşınmış ama parlatılmış bir gümüş bileklik taşırdı. Ancak bilekliğe eklenen küçük rozetler kökenlerini ele veriyordu: Lornien'in gölgeli ormanlarından kopup gelenlerin yükselen yeşil yaprağı, Fendalore'un katı hiyerarşisinden ayrılanların açık bronz avuç içi, ve Kaos'un dengesiz diyarlarından sıyrılıp gelenlerin kırmızı spirali. Bu rozetler, geldikleri yeri değil, terk ettikleri düzeni işaret ediyordu; aidiyet artık Eldoria'nın gümüş bilekliği idi.

Deniz Şahini fırkateyni, Kuzey Sis Kuşağı'nda bir korsan yelkenlisini kovalıyordu. Korsan gemisi, kalın bir büyü sisiyle çevrelenmiş, görünmez bir hayalet gibi kayalıklar arasında süzülüyordu. Amiral Rimewave, güverte önünde, bileklerini arkasında kenetlemiş, sis perdesine meydan okurcasına bakıyordu. "Görünür olmasalar da, o kayalıklara gömülürler!" diye homurdandı. Yanında, sol bileğinde gümüş bir bileklik ve yeşil yaprak biçimli bir rozet taşıyan Ortwin duruyordu. Genç büyücünün gözleri, puslu silüete kilitlenmişti. Sesi, tuzlu rüzgârın içinde keskin ve netti "Gömülmelerine izin vermeyelim, Komutanım. Direkleri sarmaşıkla boğar, gemiyi durdurabilirim" Rimewave başını hafifçe çevirdi, Ortwin'e doğrudan bakmadı. Sadece, ne söyleyeceğini ölçercesine konuştu "Lornien'de bu tür şeyler saldırı.. sapkınlık sayılırdı." Ortwin karşılık vermedi. Yüzü sabitti ama gözleri kısılmıştı. Amiral, biraz daha alçak sesle devam etti "Senin gibilerini gördüm. Lornien'den çıkıp buraya gelenleri. Ama çoğu büyüünü hâlâ çekinerek kullanırdı. Sen... tereddüt etmiyorsun." Ortwin başını hafifçe eğdi, sesi daha derinden geldi "Çünkü ben oradan çıkmadım, orayı bıraktım, Komutanım. Doğa dedikleri şeye tapınanların çoğu, onun içinde işleyen kötülüğe sırtını döner. Zehri izleyip 'denge' derler, ama müdahale etmezler. Oysa bu sis masumları da yutuyor. Ben susmam. Sessizlik... zayıflıktır." Rimewave gözlerini ona çevirdi. Bu defa gerçekten baktı. Yılların tecrübesiyle yüzlerce asker görmüştü; ama bazen bir savaşçının göğsündeki kararlılık, bir ülkenin koca bir ideolojisinden daha netti. "Yap," dedi. "Ve o direkler paramparça olsun." Ortwin harekete geçti. Dudaklarından eski bir dilde fısıltılı bir büyü döküldü. Bilekliğindeki yaprak, koyu kahverengiye döndü. Ardından fırkateynin pruvasından korsan gemisine doğru görünmez bir yankı yayıldı. Korsan yelkenlisinin direklerinin dibinden kalın, dikenli sarmaşıklar fışkırdı. Bir an içinde ahşabı sarıp büktüler, ağaç gıcırtilarını andıran sesler, denizin uğultusuna karıştı. Direkler, canlı kolların boğucu kucaklaşmasında

çatırdarak kırıldı. Sis perdesi bir anda çözüldü. Ortwin dimdik duruyordu. Solgun bir ifade vardı yüzünde. Dudaklarında acı değil, net bir memnuniyet vardı. Rimewave dürbününü kaldırdı, geminin çıplak kalan direklerine baktı. “Toplar! Tam iskele yanına!” diye bağırdı. Sarmaşıklar şimdi yalnızca bir enkaz yığınına sarıyor, tuzla karışık duman kokusu havada yayılıyordu. Sessizlik çöktüğünde, Ortwin’in iç sesi, yıllardır susturduğu bir haklılığı yankılıyor gibiydi. Doğa, her zaman kalkan olmazdı; kimi zaman en keskin kılıç, en yıkıcı fırtınaydı.

Aynı gün, Taş-Hisar’da, Mistarus Birliği’nin komutanı Yüzbaşı Randall McNeal, raporunu General Stonewall’a sunuyordu. “Fendalor’dan yeni bir grup geldi, General. Hepsi değişik sebeplerle kopmuş: Bazıları sürgün edilmiş, bazıları sorguladıkları için ayrılmış, birkaçı da... sadece daha özgür bir yemin arıyormuş.” Stonewall, haritadaki bir kaleyi işaretleyen demir parmağını kaldırmadan sordu: “Özgürlük ile disiplin arasında ince bir çizgi vardır, Yüzbaşı.” Randall, dosyayı açtı: “Farkındayım, General. Ama yetenekleri tartışılmaz. Koruyucu auralar, ışık işaretleri, hafif şifalar... hepsi standart eğitimle uyumlu. Limitlerini biliyor ve kabul ediyorlar. Geçmişleri... karmaşık ama tehdit içermiyor.” Stonewall sert bakışlarla döndü, gözleri Randall’ın bileğindeki sade gümüş bilekliğe kaydı. “O halde bilekliklerini takıp eğitime başlasınlar. Unutmasınlar: Burada özgürlük, cumhuriyetin savunmasına hizmettir. Bir kalkan, bir ışık işareti... bazen bir birliğin hayatını kurtarır. Ama gözün üstlerinde olsun, Randall. Bir gevşeklik,” dedi haritada Taş-Hisar’a dokunurken, “tüm savunmanın çöküşü olur.”

Büyünün Eldoria Ordusundaki yeri buydu: Gümüş bilekliklerle bağlanmış, Randall McNeal’in usta yönetimi altında şekillenen bir araç. Bir saldırı silahı değil, iradenin ve çeliğin hizmetinde, savunmanın sessiz duvarı veya umudun kırılğan kıvılcımıydı.

Sivil toplumda da cumhuriyetin farklı güçleri ve çıkarları, başkent Marisgard’ın kalbindeki görkemli Ticaret Salonu’nda, Yüce Meclis’te bir araya geliyordu. Mermer salonun yüksek tavanları altında, cumhuriyetin nabızı atıyordu. Bir tarafta, ipek cüppeleri ve kendinden emin tavırlarıyla ana tüccar loncalarının temsilcileri, yeni bir ticaret anlaşmasının getireceği kârları ateşli bir şekilde tartışıyorlardı. Onlar, meclisin en kalabalık ve en gürültülü grubuydu. Hemen yanlarında, Marisgard’ın Altın Liman, Demir Pazar ve Soğuktaş Mahalleleri gibi önemli semtlerinden gelen seçilmiş temsilciler oturuyordu. Yün ceketleri, deri yelekleri ve bazen titreyen sesleriyle, lonca efendilerinin coşkulu kâr hesaplarının gölgesinde, halkın günlük ekmeğini, rıhtım işçilerinin ücretlerini ve mahalle çeşmelerinin temiz su sorununu dile getiriyorlardı. Diğer yanda, mühendislik ve inşaat ustaları gibi zanaatkâr birliklerinin daha sakin ama kararlı temsilcileri, loncaların taleplerinin teknik fizibilitesini değerlendiriyorlardı. Onların arkasında ise, Savaria dışındaki kırsal bölgelerin seçilmiş birkaç temsilcisi, sessizce dinliyor, kayıt tutuyordu; tarımsal vergiler ve köy yollarının durumu, henüz sıralarını bekliyordu.

Oturumun özel bölümünde, bu ticari tartışmaların ortasında iki figür sessizce oturuyordu: Amiral Rimewave ve General Stonewall. Rütbeleri gereği Meclis’in daimi üyeleriydiler ve barış zamanında genellikle danışman rolü üstlenirlerdi. Onların varlığı, salondaki her tüccara, Eldoria’nın refahını koruyan çeliği ve donanmayı hatırlatan bir ağırlık katıyordu. Yanlarında ise Savaria şehrinin temsilcisi, aynı zamanda yerel yönetime vekâleten başkanlık eden Elisha Albini oturuyordu. Şehrinin özerk statüsünün ve askeri öneminin bilinciyle, her teklifi dikkatle dinliyor, notlarını büyük bir ciddiyetle alıyordu.

Tüm bu farklı sesleri bir orkestra şefi gibi yöneten kişi, Meclis tarafından seçilen Şansölye Lucio Marconi'ydı. Çelikten dökülmüş bir hanedanın beklenmedik diplomatıydı: Ataları, Eldoria'nın çetin savaşlarında kılıç sallamış komutanlardı. Lucio ise bu savaşçı mirasın üzerine, diplomasi mürekkebiyle cumhuriyetin geleceğini inşa ediyordu. Keskin zekâsı, güçlü hitabeti ve farklı çıkarları ortak zeminde buluşturmadaki kendine has ustalığıyla bu makama yükselmişti. Yılların getirdiği alın kırıksıklıkları ve gümüş şakaklar, siyasetin yorucu çarklarında biriken tecrübeyi sessizce anlatıyordu. Konuşmadan önce ellerini kürsüde birleştiriyor, bakışlarını salonun tamamında gezdirerek kısa bir sessizlik yaratıyordu—herkesin nefesini tuttuğu o an, otoritesini anlatmak için yeterliydi. “Saygıdeğer lonca efendileri,” dedi, dengeli ve çelikten bir sesle. “Yeni bir pazar her zaman caziptir, ancak Amiral Rimewave'in de belirttiği gibi, o rotayı korumanın bir bedeli var. General Stonewall, bu anlaşmanın kara sınırlarımızdaki devriye ihtiyacını nasıl etkileyeceğini duymak ister.” Lucio, kararları asla dayatmaz; tartışmayı ustaca yönlendirir ve farklı çıkarları ortak bir paydada buluşturarak çoğunluğun oyunu arardı. Onun liderliği, hanedanının kılıç izlerini diplomasinin mürekkebiyle dönüştürüyordu.

Şansölye'nin hemen arkasındaki gölgede, Başdanışman Rainard Shadowgale oturumu izliyordu. Eski bir Mercan Kalkanı amirali olan Rainard, keskin taktik zekâsı ve geniş istihbarat ağıyla tanınırdı. O, Marconi'nin diplomatik dehasını, cumhuriyetin güvenliğine dair soğuk ve gerçekçi bir bakış açısıyla dengeliyordu.

Marisgard'da çoğu tanrıya sesleniş yüksek, eller yukarıda olurken, Eldoria'nın sakinleri arasında Nereus'un inananları başlarını eğip, içe dönerdi. Çünkü Nereus'un öğretisi, en başta dinlemeyi kutsal sayardı. Bu tanrı; tartışmalarda kimin haklı olduğunu değil, neden öyle düşündüğünü anlamaya çalışanlara yol gösterirdi. Nereus, karar almadan önce susanların, düşmanı öldürmeden önce gözlerini arayanların, anlaşmazlıklarda taraf değil köprü kuranların tanrısıydı. Anlayış onun nazarında sadece bilgi değil, özveriydi. Nereus'un dini, doğruyu bildiğini haykırırlardan değil, anlamaya çalışanlardan yana bir duruştu. Bu inanç; yargıdan önce gözlem, güçten önce sabır, hükümden önce denge arardı.

Sabahın ilk ışıklarıyla Admaris Limanı'nda canlanıyordu. Balıkçılar ağlarını onarıyor, martılar kayıkların arasında çığlık çığlığa dönüyordu. Çarşının dar sokaklarında taze ekmek ve baharat kokuları dolaşırken, bir demircinin çekiç sesleri arka sokaklara karışıyordu. Bir evin açık penceresinde, pencere pervazındaki solmuş fesleğenlere ellerini uzatan bir kadın, parmaklarından çıkan soluk yeşil parıltıyla bitkileri canlandırıyor, birkaç saniye içinde yapraklardan yayılan hafif bir koku etrafa yayılıyordu. Sokağın aşağısında, rıhtımda çalışan bir usta, yanındaki genç kızın sessizce mırıldandığı sözlerin ardından çapanın yamulan metalini kendi kendine düzelirken izliyor, ona dönüp başıyla onay veriyordu. Eldoria'da büyü, tapılacak ya da korkulacak bir güç değil; insanların ellerindeki ekmek gibi, su gibi, nefes gibi bir şeydi. Büyücüler, kulelere kapanmış figürler değil; pazarda, limanda, taş döşeli sokaklarda halkla birlikte yürüyen, halktan olan insanlardı. Eldoria'da insanlar, başkalarının özgürlüğüne dokunmadıkça kendi yollarını seçmekte serbestti. Büyüyle iyileştiren de, elleriyle çalışan da aynı onurla yaşar; inanç, meslek ya da yetenek fark etmeksizin herkesin yeri göğün altındaki eşit bir gölgelikti. Kimse kimsenin yeteneğinden korkmaz, kimse kimseye kim olması gerektiğini söylemezdi.

Yine de Eldoria'da büyü, herkesin doğuştan bildiği bir miras değildi. Büyücüler, çoğunlukla başka krallıklardan—Lornien'in ormanlarından, Fendalor'un kutsal bölgelerinden ya da

Valoria'nın kargaşayla yoğrulmuş topraklarından—göç etmiş kişilerdi. Çoğu, Eldoria'ya sığınan ya da burada yeni bir yaşam kurmak isteyen büyü emekçileriydi. Ancak bu farklı kökenler, onlara kapıları kapatmak bir yana, Eldoria halkının gözünde bir çeşitlilik ve zenginlik anlamına geliyordu. Cumhuriyet, kimin nereden geldiğine değil, nasıl yaşadığına bakardı; barışı bozmayan, başkasının hakkına uzanmayan herkes, bu topraklarda aynı haklara sahipti. Göçle gelenler zamanla mahallelerin, loncaların, lonca meclislerinin doğal parçaları haline geliyor; büyüyle çalışanlar da, elleriyle kazananlar kadar saygı görüyordu. Yine de ordu saflarına katılmak, bu göçmen büyücüler için her zaman kolay ya da doğal bir yol değildi. Cumhuriyet ordusu, ulusal birlik ve yurttaşlık temelli bir sadakat anlayışıyla biçimlenmişti; bu da farklı kökenlerden gelen bazı büyücüler için mesafeli hissettirebiliyordu. Kimileri geçmişlerinden taşıdıkları temkinle geri dururken, kimileri bu yeni yapıya henüz tam olarak ait hissedemiyordu. Bu yüzden Eldoria'da büyücüler sivil yaşamda sıkça görülse de, ordu içinde sayıları sınırlıydı — genellikle Mistarus birliğiyle temsil ediliyorlardı.

Gün, gökyüzünü kızıl griye boyayan ağır bir sessizlikle doğmuştu; rüzgâr bile, normalde sürüklediği martı çığlıklarını geri yutmuş gibiydi. Aurelion İmparatorluğu'nun elçisi Marisgard limanına demirlemeden haftalar önce, ultimatomenin zehirli fısıltıları cumhuriyetin damarlarına çoktan sızmıştı. Rainard Shadowgale'in geniş istihbarat ağı, fırtınanın gelişini haber veren kuşlardan daha hızlıydı. Yüce Meclis, Ticaret Salonu'nun görkemli mermer zemininde toplandığında, havada her zamanki ticaret anlaşmalarının pazarlığı değil, çeliğin soğuk gerginliği vardı. Başdanışman Rainard, Şansölye Lucio Marconi'nin yanında duruyor, elindeki şifreli raporlardan okuyordu: "Aurelion İmparatoru Soran, 'Solvyr'ın Kutsal İradesi' adına tüm kıtaya bir çağrı yapıyor. Büyü yeteneği olan herkesin 'lanetli' olduğunu ve üç dolunay içinde imparatorluğa teslim edilmesi gerektiğini ilan ediyor. Aksi takdirde sonuçlarına katlanılacağını belirtiyordu." Salonda bir uğultu yükseldi. Tüccar loncalarının temsilcileri, kapanacak ticaret yollarını ve batacak gemileri hesaplarken yüzleri kireç gibiydi. Savaria'dan gelen General Stonewall, taş bir heykel gibi sessizdi, Amiral Rimewave ise pencereden limana bakıyor, çenesi kasılmıştı.

Tam bu sırada salonun devasa kapıları açıldı ve bir muhafız, "Şansölyem," diye anons etti, "Aurelion İmparatorluğu'ndan bir elçi huzurunuzda kabul talep ediyor." Salondaki tüm fısıltılar bıçak gibi kesildi. Tüccarların pragmatik dünyasına ait olmayan, inancın kör edici ateşiyle dolu bir tavır vardı. Şansölye Marconi'nin önünde durdu ve mühürlü bir parşömeni uzattı. Kırmızı balmumu, bir kan damlası gibi parşömenin üzerinde donmuştu. Elçi, "İmparatorum Aurelius Soran'ın iradesini getirdim," dedi tok bir sesle. "Topraklarınızı lanetli büyücülerden arındırmanız ve onları Tanrı Solvyr'in hükmüne teslim etmeniz emredilir."

Lucio Marconi, yerinden sakince kalktı. Yüzünde ne korku ne de öfke vardı; yılların diplomasisiyle bilenmiş bir kontrol vardı. Parşömeni almadı, sadece elçinin gözlerinin içine baktı. "İmparatorunuzun mesajı duyulmuştur," dedi, sesi salondaki mermer kadar soğuk ve netti. "Eldoria Cumhuriyeti'nin egemen bir devlet olduğunu ve kendi kararlarını Yüce Meclis'in iradesiyle aldığını imparatorunuza bildirin. Yanıtımız, zamanı geldiğinde size ulaşacaktır." Elçi, aldığı bu net ama kapalı cevapla bir an duraksadı, sonra sert bir selam verip arkasını dönerek salonu terk etti. Kapılar arkasından kapandığında, salonda sadece tek bir gerçek kalmıştı: Fısıltılar sona ermiş, savaş masaya konmuştu.

Sabahlara dek süren tartışmalardan, haritalar ve parşömenlerle geçen günlerden sonra, büyük meclis salonu nihayet karar anına hazırlanıyordu. Şansölye Lucio Marconi, başkent

Marisgard'ın üzerine çöken sabah sisi gibi ağır bir düşüncenin içindeydi. Aurelion'un elçileri büyücülerin teslimini istiyordu — görünürde barış karşılığında. Ancak Lucio biliyordu ki, bir halkın içinden insanların koparıp teslim etmek, Cumhuriyet'in özüne, özgürlüğüne ve onuruna vurulmuş bir darbeydi. Eldoria halkı, büyücüyü ya da köylüyü ayırmazdı; her yurttaş aynı göğün altında eşit sayılırdı. Ve Lucio da bunu değiştirecek kişi olmayacaktı. Yine de, açık bir direniş savaşın ilanıydı. Büyücülerini korursa, askerleri cepheye sürecekti ve halkından kan dökülecekti. Salondaki herkesin gözleri henüz karar verilmemiş bir geleceğe çevriliyken, Lucio, o kararı tek başına taşıyordu. Cumhuriyet'in özgürlüğünü pazarlık masasına koymamak için, halkının huzurunu feda edip etmeyeceğini düşündüğü geceler artık ardında kalmıştı. Bugün konuşacaktı.

En zengin tüccar loncalarından birinin lideri olan yaşlı Lord Silus, ipek cüppesinin hışırtısıyla ayağa kalktı. "Şansölye," dedi, sesi titriyordu. "Bir imparatorlukla savaşamayız. Ticaret yollarımız kesilir, hazinemiz bir mevsimde tükenir. Ve o fanatik imparator, hanedanının o efsanevi, Tanrı'nın Kılıcı dedikleri silahını bize karşı kullanırsa ne yapacağız? Ne için? Bizim inancımızın büyüyle yolu kesişmezken, bizden olmayan birkaç yabancıyı korumak için mi? İmparatora sembolik bir jest yapalım, birkaç 'suçlu' teslim edelim ve bu meseleyi kapatalım." Daha sözlerini bitiremeden, General Kaelen Stonewall'un sesi salonu bir kılıcın kınından sıyrılması gibi kesti. "Siz hazinelerden bahsediyorsunuz, Lord Silus. Ben ise egemenlikten bahsediyorum." Stonewall ayağa kalkmamıştı ama varlığı tüm salona yetiyordu. "Bugün bizden büyücülerini isterler. Yarın vergilerimizi. Sonraki gün de lejyonları için oğullarımızı. Bu nerede son bulacak? Bir cumhuriyet, tehdit altında pazarlık yapmaz. Direnir." Onun bu sözleri üzerine, Amiral Torin Rimewave de konuştu. Bakışları hâlâ limandaydı ama sesi doğrudan tüccarlara yönelmişti. "Mercan Kalkanı, bir tiranın zindanlarına mahkûm taşımak için inşa edilmedi. Tiranları sularımızdan uzak tutmak için inşa edildi."

Salonda saflar şekillenmişti: Bir yanda kâr ve uzlaşmayı önceleyenler, diğer yanda şeref ve direnç diyenler. Ancak herkesin susup döndüğü tek isim, Şansölye Lucio Marconi'ydi. Elini yavaşça kaldırarak tüm salonu susturdu. Gözleri yorgundu ama kararlıydı — sanki geceler boyu süren sessiz bir savaşın ardından konuşuyordu. "Barış... evet, onu arıyoruz," dedi, sesi duru ama doluydu. "Ama diz çökerek değil. Sırtımızı birbirimize dönerek değil. Bu ülkenin onurunu teslim ederek hiç değil." Yavaşça önündeki ultiatom parşömenine baktı. Uzun bir sessizlik. Ardından konuştu, bu kez tüm salona, ama önce kendisine: "Ben çelikle dövülmedim. Ama sözcüklerin ağırlığını omuzlarımda taşıyorum. Ve bu savaş... artık kelimelerle yönetilmiyor. Artık bedel ödenecek ama ne olursa olsun, Eldoria boyun eğmeyecek." Kısa bir nefes aldı. "Tam Seferberlik ilan edilecek. General Stonewall, Savaria'yı ve kara geçitlerini mühürlesin. Amiral Rimewave, donanmayı kıyı boyunca çelik gibi uzatsın. Biz hazır olacağız. Ama ilk kurşunu biz atmayacağız. Halkımıza karşı değil, halkımız için savaşacağız — hepimiz, kim olursa olsun, bu cumhuriyetin evlatlarıyız." Tam o anda, Başdanışman Rainard Shadowgale'in yanına bir yaver yaklaştı ve eline küçük, mühürsüz bir parşömen tutuşturdu. Rainard, parşömeni açıp hızla göz gezdirdi. Yüzündeki ifade anında değişti.

Rainard, hızla Şansölye'nin yanına giderek parşömeni önüne koydu. Marconi, şifrelenmiş kısa mesaja baktı. Anlamı açıktı: Yalnız değillerdi. Büyünün ve ışığın krallığı direniyordu ve müttefik arıyordu. Lucio Marconi başını kaldırdı. Gözleri önce General Stonewall'un sarsılmaz bakışlarıyla, sonra Amiral Rimewave'in denizi delen gözleriyle buluştu. Yüzündeki diplomatik maske düşmüş, yerini çelik gibi bir kararlılık almıştı. Ayağa kalktı ve sesi tüm

salonda yankılandı: "Bu topraklarda yaşayan her bir kişi, inançlarımızın teminatıdır ve kimse bizden inançlarımızı, halkımızı teslim etmemizi bekleyemez. Fendalore Krallığı ile resmi olarak müttefikiz ve Cumhuriyetimizin onurunu koruyacağız."

Bu açıklama, sadece Eldoria halkında değil, tüm komşu ülkelerde de yankılandı; Aurelion'a boyun eğmeyeceklerini açıkça bildiren Eldoria, savaşa dahil olan ülkeler arasında yerini almıştı.

Unervox Krallığı'nın Çelik Nabızı

Velmor Kıtası'nın doğusunda, ne Fendalore'un zarif kuleleri ne de Lornien'in kadim fısıltıları duyulurdu. Burada, taş ocaklarının yankısı, kömür dumanının kokusu ve demircilerin çekiç sesleri vardı. Burası Unervox Krallığı'ydı; ufkunda bitmemiş kulelerin iskeletleri yükselir, halkın düşlerinde demirden ordular dolaşırdı. Gün batımında gökyüzünü kızıl bir perde kaplasa da bu, yanmış kömürden çok yarım kalmış hayallerin rengiydi.

Başkentin ana arteri olan Çark Sokağı'nda, insanların adımlarının altında tek bir ritim atardı: Çelik Merdiven'in amansız nabızı. Kaldırımlarda yürüyenler asil kanın değil, terin, tozun ve bitmeyen bir yükselme hırsının çocuklarıydı. Doğuştan gelen bir unvanın değeri yoktu; herkesin gözü, en alttaki köle çukurundan en tepedeki kralın kanla çizilmiş tahtına uzanan bu merdivene dikilmişti. Burada bir basamak yükselmenin tek yolu, bir üsttekini aşağı itmekti.

Ancak son mevsimlerdir, o amansız nabız zayıflamış, yerini ağır ve düzensiz bir sancıya bırakmıştı. Aurelion İmparatorluğu'nun gölgesi, Unervox'un yayılmacı damarlarını tıkamış, fetih ve ganimetle beslenen ekonomi, kendi kendini yemeye başlamıştı. İmalathanelerde yarım kalmış çizimler, rafa kaldırılmış projeler ve toz tutmuş maketler duruyordu. Çelikten düşler kâğıtlarda sıkışıp kalıyor, gerçek olamıyordu. Unervox, fikirlerin kaynadığı ama imkanların tükendiği bir krallığa dönüşmüştü.

Bu durgunluk, halkın sabrını ve ordunun sadakatini kemiriyordu. Pazarlardaki fiyatlar yükselirken, madencilerin ve demircilerin öfkesi de aynı hızla kabarıyordu. Sıradan askerler, ganipetsiz döndükleri seferlerin anlamsızlığını sorgularken, Kuzgunlar ise paslanan kılıçlarını ve boş kalan hazinelerini izleyip hırslarıyla baş başa kalıyordu. Çelik Merdiven'in basamakları artık bir yükseliş vaadi değil, bir çöküşün sessiz tanıkları gibiydi. Bu yaygın hoşnutsuzluk, Kral Roric'in sarayının duvarlarını çatlatacak kadar güçlü bir baskı oluşturuyordu. Ne var ki, bunca hoşnutsuzluğa rağmen, tahta geçme fırsatı sunan düelloda Kral Roric'in karşısına çıkacak bir ismin bulunmaması, krallığın yaşadığı bitkinliğin ve ruhsuzluğun en büyük kanıtıydı.

Kraliyet Kalesi'nin en güçlü surlarının ardında, stratejik bir noktada konumlanmış olan Konsey Odası'nda, Unervox'un gerçek güç merkezi bulunuyordu. Burası, krallığın kaderinin çizildiği, sade ve işlevsel bir yerdi; duvarları savaş haritaları, eski silahlar ve Unervox armalarıyla donatılmıştı. Odanın tam merkezinde, üzerinde krallığın amblemi kazınmış meşe bir masa duruyordu ve etrafında, konseyin üç daimi üyesi için ayrılmış üç adet yüksek arkalı, ağır taht vardı. Üçler Konseyi, nadiren toplanır, ancak krallık bir krizle karşı karşıya kaldığında ya da kralın otoritesi sarsıldığında, bu odada bir araya gelirdi.

Konseyin üyeleri, Unervox'un üç temel direğini temsil edecek şekilde seçilirdi. İlki, Halkın Temsilcisi idi; kral tarafından atanır, ancak halkın yoğun baskısı ve talebiyle görevden

alınabilirdi. Onun varlığı, sokaktaki adamın sesinin iktidar koridorlarına ulaşabildiğinin garantisiydi. İkinci üye, Şanlı Kuzgun unvanını taşırdı; orduda efsanevi başarılarla imza atmış, şöhreti ve becerisiyle tüm askerlerin saygısını kazanmış soylu bir savaşçı olurdu. Son üye ise, krallığın en prestijli büyü akademisinden "Önder Büyücü" unvanını alarak yükselen Ulu Büyücü'ydü. Konseyin en temel ve kadim görevi, kralı denetlemek ve onun Unervox çıkarlarından sapmasını engellemekti. Bunun yanı sıra, Çelik Merdiven'in en kutsal kuralı olan düello hakkını da denetlerlerdi. Bir soylu, krala meydan okumak istediğinde, bu talep önce Üçler Konseyi'nce değerlendirilir; ancak onay alırsa düello gerçekleşebilirdi. Konsey, bu düellonun krallığa istikrar getirmeyeceğine kanaat getirirse, meydan okuma hakkını tek bir mühürle geçersiz kılabilirdi.

Ancak bu yetki, onları Çelik Merdiven'in üzerinde dokunulmaz kılmazdı. Unvanları ne olursa olsun, onlar da bu merdivenin birer basamağıydı. Tıpkı en aşağıdaki kölenin en yukarı tırmanma hırsıyla yanıp tutuşması gibi, konsey üyelerinin arkasında da onların yerini almak isteyen daha aç, daha hırslı, daha genç isimler her daim sıra bekliyordu. Halkın Temsilcisi, halkın öfkesiyle; Şanlı Kuzgun, savaş alanında kendisinden daha şanlı bir zafer kazanan yeni bir kahramanla; Ulu Büyücü ise akademiden yükselen daha keskin zekalı ve daha güçlü bir rakip ile her an yerinden olabilirdi. Bu yüzden verdikleri her karar, sadece krallığın değil, kendi konumlarını da koruma hesabıyla verilirdi. Onlar da birer kral kadar güçlü, birer köle kadar kırılındılar.

Unervox'un savaşçı yetimhanelerinden birinde, "On Yedi" numarasıyla anılan isimsiz bir çocuk, acımasız bir ortamda hayatta kalmayı öğrendi. Konuşmak ya da ağlamak yerine, gölgelerde izlemeyi, her adımı hesaplamayı ve gerektiğinde herkesten daha acımasız olmayı bildi. Henüz genç yaşında, "Eleme Çemberi"ndeki bir dövüşte, kendisinden katbekat iri rakibini alt etmeyi başardı. Zırhın ağırlığını fark etmiş, çamuru zekice kullanarak onu yere sermişti. Bu soğukkanlı zekâsı, onu izleyen tek gözlü talim komutanının gözünden kaçmadı. Komutan, onun fatihleri andıran dövüş tarzına hayran kalarak, çocuğa "Darius" adını verdi.

Bir soyadı bile yoktu, rütbesi sadece piyade'ydı. İlk savaşında birliği pusuya düşürüldü; komutanları ilk oku yiyen oldu. Panik yayılırken, çamur ve kanın metalik tadı ağızına dolan Darius, bir an bile tereddüt etmedi. En yakındaki iki askerin kalkanını kapıldığı gibi öne atıldı ve çömeldi. Diğerleri, onun sarsılmaz kararlılığını görünce içgüdüsel olarak peşinden koştu. O dar geçitte kurulan küçük kalkan duvarı, birliğin yarısını kurtardı. Tam o sırada, arkalarından gelen bir iniltiyle irkildiler. Yaralı bir asker, "Beni burada bırakmayın!" diye yalvarıyordu. Diğerleri duraksayıp onu kurtarmak için kalkan duvarını bozma eğilimine kapıldı. Darius'un gözleri bir anlığına o genç adamın çaresiz yüzüne kaydı, sonra düşman okçularını taradı. Askerlerinin yüzündeki şefkat ve korku karışımı ifadeyi gördü; bu duygusallık hepsinin sonu olabilirdi. Dişlerini sıkarak, yüreğini buz keserek, sakın ama kararlı bir sesle duvarı korumalarını söyledi. Bu, yaralıyı terk etmek demekti, ama birlikte hareket etmezlerse hepsi aynı kaderi paylaşacaktı. Yaşanan bu olay, Darius'un kaosun ortasında bile olayların akışını sezebildiğini, askerlerinin ruh halini okuyarak zafer için acımasız ama doğru kararlar verebildiğini gösteriyordu.

Kuzeyde Ulburban tamamen isyancıların kontrolüne geçmişti. Dar sokakları ve stratejik noktaları ele geçiren düşman, sayıca da ezici bir üstünlüğe sahipti. Darius'un birliği, destek kuvvetler gelene kadar mevzilerini korumakla görevliydi, ancak destek gelene kadar

dayanmaları neredeyse imkânsız görünüyordu. Beklemek, ya kuşatılıp yok edilmek ya da geri çekilirken arkadan vurulmak demektir.

Darius bu çıkmazı gördü. Düşmanın onların pasif kalacağını düşündüğü o anda, beklenmedik bir emir verdi: "İleri!". Tüm savunma düşüncesini bir kenara atıp, şaşkınlık içindeki düşmanın üzerine bir taarruz başlattı. Kendisi en önde, baltasıyla öyle bir yol açtı ki, askerlerine bir gedik ve bir umut oldu. Onun bu hamlesi, paniği isyancıların saflarına bulaştırdı.

Savaş alanı sessizliğe gömüldüğünde, zafer kazanılmıştı. Darius, zafer naraları atan askerlerinin ortasında, nefes nefese ayakta duruyordu. Neredeyse bütün vücudu, kuruyan kan ve toprakla kapkara olmuştu. Özellikle elleri, parçaladığı zırhlardan ve etten sıçrayan artıklarla simsiyah kesilmişti. Bu kahramanlık, ona birliği tarafından "Karael" unvanını kazandırdı.

Yıllar geçti. Rütbelere, madalyalar ve yara izleri birikti. Her zafer, Çelik Merdiven'de yeni bir basamaktı. Ve bir gün, Kral Roric'in huzurunda diz çöktü. Ama bu bir teslimiyet değil, bir yükseliş anıydı.

"Ayağa kalk, Kuzgun Darius Karael."

Darius ayağa kalktığı anda, omuzlarına Unervox'un en başarılı komutanlarına verilen, kanatları açık bir kuzgun işlemesinin olduğu pelerin serildi. Artık o da onlardan biriydi. Yanında duran diğer Kuzgunlara baktı; Vortigern gibi yaşlı kurtlara, kendisi gibi hırslı genç komutanlara... Onlar müttefik değil, bir sonraki rakipleriydi.

Gözleri, tahtında oturan yaşlı Kral Roric'e takıldı. Kralın gözlerindeki yorgunluğu ve krallığın üzerindeki durgunluğu gördü.

Darius'un bir soyadı bile yoktu. O bir yetimdi. Ama o gün, Unervox'un en yüksek askeri rütbelere birine yükselmişken, Çelik Merdiven'e baktığında artık tırmanacak tek bir basamak kaldığını biliyordu: Paslanmaya yüz tutmuş, kanla yağlanması gereken bir taht.

Halkın Temsilcisi Lyra, elleri nasırlı, yüzü endişe çizgileriyle dolu bir kadındı. "Ganimet gemileri limana boş geliyor," dedi, sesi kuru ve keskindi. "Demir madenlerindeki köleler açlıktan kırılıyor. Halkın sabrı, tükendi. Vordekathar'a dua ediyorlar ama tanrıları bile onlara doymuş bir karın vaat etmiyor artık."

Yanındaki devasa adam, Şanlı Kuzgun Vortigern, göğsündeki sayısız yara izini örten zırhının üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Askerler birbirinin boğazına sarılmak üzere," diye gürledi. "Savaşacak düşman bulamayınca, birbirlerini hedef alıyorlar. Kral Roric, onlara bir zafer veremiyor. Ordunun onuru, kullanılmayan bir balta gibi köreliyor."

Gölgelerin içinde, yüzü rünik dövmelele kaplı Ulu Büyücü Malakor, gözlerini araladı. Göz bebeklerinde kontrol altına alınmış kaostun kırmızı alevi titreyordu. "Vordekathar, durgunluğu sevmez," diye fısıldadı, sesi yılan tıslaması gibiydi. "Kaos, hareket ister. Bir girdap, merkezindeki zayıflığı hissettiğinde onu yutar ve yerine daha güçlü bir merkez yaratır. Kral Roric... artık o girdabın merkezi olamayacak kadar yoruldu."

Üçü de sustu. Söylemedikleri kelimeler, odadaki havayı ağırlaştırdı. Krallığın bir kurtarıcıya değil, yeni bir yırtıcıya ihtiyacı vardı.

Lyra, bakışlarını şömineden ayırmadan konuştu. "Kuzgun Darius," dedi. "Halk onun adını fısıldıyor. Kuzeydeki isyanı kan ve çelikle ezdi. Adamları ona 'Karael' diyor, çünkü dokunduğu her plan çelik gibi sağlam."

Vortigern homurdandı. "Hırslı bir köpek. Ama sadakati zincirine değil, önüne atılacak ete bağlıdır. Roric ona o eti veremiyor."

Malakor gülümsedi, dövmeleri hafifçe parladı. "O zaman ona bir krallık atalım."

Bir hafta sonra, haber tüm krallığa bir orman yangını gibi yayıldı. Kuzgun Darius Karael, Konsey'in de onayıyla, Kral Roric'e taht için meydan okumuştı.

Başkentin merkezindeki devasa arena olan 'Ashkar Agon', tıklım tıklımdı. Zengin demir tüccarlarından en fakir madencilere kadar herkes oradaydı. Bu bir suikast veya isyan değildi; Unervox'un en kutsal ritüeliydi. Gücün kanla ve çelikle, herkesin gözü önünde el değiştirmesi idi.

Arenanın bir ucunda Kral Roric belirdi. Altmışlarındaydı, bir zamanlar dağ gibi olan omuzları düşmüştü ama gözlerinde hala eski ateşin külleri parlıyordu. Üzerindeki rünlerle işlenmiş zırh, sayısız zafer görmüştü. Elinde, her darbesiyle toprağı titreten devasa bir savaş çekici tutuyordu.

Karşısında ise Darius duruyordu. Otuzlarında, zinde, aç ve acımasız. Zırhı yeni dövülmüştü, siyahtı ve üzerinde tek bir süs bile yoktu. Saf, işlevsel ölüm. Ellerinde, rünik alevle parlayan bir savaş baltası vardı.

Konsey, locasından izliyordu. Bu onların eseri idi. Krallığın hayatta kalması için bir kralı feda ediyorlardı.

Dövüş, bir depremle başladı. Roric'in çekici, Darius'un kaçındığı yere indiğinde yeri sarstı, taşları havaya uçurdu. Yaşlı kral tecrübesiyle dövüşüyordu; her hareketi hesaplı, her darbesi ölümcüldü. Ama Darius daha hızlıydı. Bir gölge gibi hareket ediyor, savaş baltasını fırtına gibi savuruyordu.

Çelik çeliğe çarptığında çıkan ses, binlerce demircinin aynı anda örse vurması gibi gökleri yırtıyordu. Roric'in zırhında yarıklar açılmaya başlamıştı; her darbe, yaşlı kralın savunma hattını biraz daha çökertiyordu. Yorgunluk, Roric'in dizlerini titretiyor, nefesini kesiyordu. Darius ise bir fırtına gibi amansızca ilerliyordu. Baltasını ustalıklı savurdu; keskin çelik, kralın sağ omuzuna derin bir yara açarak saplandı. Darius durmaksızın üzerine atıldı, gözlerinde Vordekathar'ın vaadiyle yanan bir kararlılık vardı.

Roric son bir kükreyle direnmeye çalıştı. Boştaki eliyle Darius'un boğazına yapıştı, onu geri itmek için var gücüyle çabaladı. Ama Darius'un gücü, gençliğin hırsıyla değil, Unervox'un geleceğine olan sarsılmaz inancıyla besleniyordu. Yaşlı kralın zayıf direnişi, Darius'un demirden iradesi karşısında eriyip gitti. Darius, Roric'in elini sert bir hareketle savurdu ve fısıldadı: "Senin dönemin bitti, yaşlı adam. Unervox, anılara değil, zafere susamış."

Baltasını kaldırdı. R nler k r edici bir  şıqla parladı. Kalabalık nefesini tuttu.

Son darbeyi indirirken; baltanın keskin ağızı, Roric'in zırhını bir kağıt gibi yırtarak göğsüne saplandı, kemikleri ezdi ve kanı taşlara fıskırttı. Yaşlı kralın bedeni, kırılmış bir demir yığını gibi yere yığıldı, son nefesi boğuk bir hırıltıyla kaybolurken taşlar kızıla boyandı.

Darius, kanla sıırıslam olmuş baltasını gökyüzüne savurdu. Kalabalıktan önce boğazlardan yükselen bir hırıltı, ardından yırtıcı bir k kreme patladı; sanki a  kurtlar avlarının parçalanışını kutluyordu. Kimse yas tutmadı; zayıf olan un ufak edilmiş, güçlü olan tahtı kanla m h rlemişti.  elik Merdiven'in gaddar kanunu buydu.

Kral Darius Karael, tahtına oturduğundan beri Ashkar Agon'un kanlı yankıları krallığın taşlarında hâlâ  ınılıyordu. Roric'in gölgesi silinmiş, yerine Darius'un demir yumruğu geçmişti. Zaferi, Unervox'a yeni bir nabız vermiş, ancak bu nabız karanlık ve düzensizdi. İlk günler, Roric'e sadık generallerin isyanlarıyla lekelenmiş, her biri Darius'un "Karael" lakabını hak eden acımasız tasfiyeleriyle ezilmişti. Onun gözünde merhamet, zayıflığın en iğrenç suretiydi; her muhalif, kanla yıkanmış bir uyarı olarak infaz direklerinde son buluyordu.

Bu dönüşüm, Unervox'u baştan şekillendirmişti. Darius'un ilk emri, rafa kaldırılmış eski projelerin tozlu planlarının masasına serilmesi olmuştu. Ulu Büyücü Malakor'un rehberliğinde, akademinin en keskin zihinleri ve demirhane ustaları gece gündüz çalışarak, k ğıt üzerindeki hayalleri çeliğin soğuk gerçekliğine d km şti. Madenler, kölelerin kırbaç altında inleyen emekleriyle canlanmış, krallığın damarlarına yeniden kan pompalamıştı. Darius, halkına somut zaferler sunuyordu: Daha keskin kılıçlar, daha sağlam zırhlar ve ufukta parlayan fetih ateşi. Ganimet vaadi, uzun süredir uykuda olan ekonomiyi kıpırdatmış, Unervox'un ruhuna vahşi bir umut aşılamıştı.

Ne var ki, bu yeniden doğuşun bedeli ağırdı. Darius'un yönetimi, Roric'in kindar ama onurlu saltanatından fersahlarca uzaktı; her eleştiri, en iyi ihtimalle sürgünle, çoğunlukla ise kellenin gövdeden ayrılmasıyla yanıt buluyordu. Konsey, gölgelerde kalarak onun hamlelerini izliyordu. Darius'un verimliliğinden memnundular, ancak onun kontrol edilemez hırsının alevlerinde krallığın yanabileceğinin de farkındaydılar.

Kral Darius Karael, şanlı Kuzgun Vortigern ile birlikte, başkentın dışındaki geniş çorak arazide yapılan talimi izliyordu. Ayaklarının altındaki toprak, binlerce askerin senkronize adımları ve kılıçların çeliğe çarpan tiz çığlıklarıyla titriyordu; savaş naraları, gökyüzünü yırtan bir fırtına gibi yükseliyordu. Vortigern, yeni taktikler hakkında hararetle konuşurken, uzaktan hızla yaklaşan bir atlı dikkatlerini çekti. Atlı, kralın önünde diz çökerek durdu ve tozlu pelerinini düzeltti.

"Kralım," diye soluk soluğa seslendi, "Aurelion'dan haber! İmparator Soran, kendi topraklarında bir 'arındırma' başlatmış. Büyü yeteneği olan yüzlerce kişi, ailelerinden zorla alınıp 'Kara Kule' denilen bir zindana kapatılmış. Sokaklarında kara c bbeli rahipler vaaz veriyor, büyüyü Tanrı Solvyr'a karşı işlenmiş bir günah ilan ediyorlarmış."

Darius'un yüzü hiçbir şey ifade etmese de, gözlerindeki  ık daha da keskinleşti. Vortigern'e döndü, "Görüyor musun, şanlı Kuzgun?" dedi, sesi talim alanındaki gürültünün üzerinden keskin bir bıçak gibi keserek. "Aurelion bir tehdit. Fanatik bir çılgınlığın pençesinde. Bu zehir, sınırlarımıza kadar sızar."

Vortigern, devasa çenesini sıktı. "Kendi halkını kendi elleriyle zayıflatıyor. Aptalca."

"Aptalca, evet," diye onayladı Darius, "ama aynı zamanda... bir fırsat." Gözlerini uzaklara, talim yapan birliklerine dikti. "Onların tanrısı büyüden nefret ediyor, onu kökünden söküp atmak istiyor. Bizim tanrımız Vordekathar ise onu, en saf haliyle, bir silah olarak bahşediyor. Bu, onların zayıf noktası olacak."

İlk haberin üzerinden haftalar geçmiş, yankıları hala konuşuluyorken, sahaya aniden ikinci bir ulak dörtlüye girdi. Ardı ardına gelen bu haberler, alışlagelmiş bir durum değildi. Bu ulak daha da telaşlı görünüyordu. "Kralım! Batıdan gelen yeni haberler var! Aurelion İmparatorluğu, sadece kendi içinde bir sorun yaşamıyormuş. Velmor'un dört bir yanına ultimatolar göndermişler. Tüm krallıklardan ve şehir devletlerinden, büyücülerini üç dolunay içinde kendilerine teslim etmelerini istiyorlarmış! Reddedenler 'Sonuçlarına katlanacaklarmış'."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Vortigern ve Darius bakıştı. Aurelion'un cüreti, beklentilerin de ötesindeydi. "Peki ya bize?" diye sordu Vortigern, sesi alçak ve tehditkardı. "Unervox'a da bir ultimatoma yolda mı?"

"Öyle görünüyor, Şanlı Kuzgun," diye onayladı ulak.

Darius, hiç tepki vermedi. Yüzü, çelik bir maskeydi. Sadece, "Gözlemleyin," diye emretti. "Ama hazırlıklı olun. Hiçbir şey yapmayın. Sadece... izleyin."

Günler, haftalar geçti. Unervox, alışılmadık bir sessizliğe büründü. Darius, konseyle sık sık toplantılar yapıyor, haber akışını yakından takip ediyor, ancak dışarıya karşı hiçbir hamle yapmıyordu. Bekliyordu. Ta ki, üçüncü ulak, en önemli haberi getirene kadar.

Ulak, doğrudan taht odasına alındı. "Kralım! Eldoria'dan haber! Şansölye Marconi, Aurelion'un ultimatoma reddetmiş! Dahası, Fendalora ve Lornien ile resmi bir ittifak ilan etmişler! Savaş hazırlığı yapıyorlarmış!"

İşte o an, Kral Darius'un beklediği an gelmişti. Ağır ağır tahtından doğruldu. Yüzünde, nihayet avını görmüş bir avcının soğuk ve keskin gülümsemesi belirdi. Vortigern, Malakor ve Lyra'ya baktı.

"Demek rüzgâr yön değiştirdi," dedi, sesi odada çelik gibi bir netlikle çınlayarak. "Aurelion, kıtanın yarısını karşısına aldı. Artık müttefike ihtiyaçları var. Onlara bir teklif gönderin."

Duraksadı ve sesini, zehri her heceye damlatacak kadar alçalttı. "Unervox, İmparatorluğun yanında savaşacak. Savaş teknolojimiz, ordularımız onların emrinde olacak. Tek bir şartla: Kendi topraklarımızdaki büyücülere, kaosun efendilerine dokunmayacaklar. Bizim gücümüz, bizim kurallarımız."

Kurnazca bir hamleydi. Unervox, bu ittifakla hem ordusunun bel kemiği olan kaos büyücülerini koruyacak hem de Aurelion'un gölgesinden kurtulup Fendalora ve Eldoria'nın zengin topraklarına gözünü dikecekti. Savaş, Unervox için bir felaket değil, uzun süredir beklenen bir hasat zamanıydı.

Kıtanın bir ucunda özgürlük ve inanç için saflar sıklaştıkça, diğer ucunda hırs ve çıkarıcılık ölümcül bir ortaklık kuruyordu. Savaşın alevleri artık her krallığın kapısını yalıyordu.

III. Çeliğin Konuştuğu Vakit

Üç dolunayın sonuncusu, Velmor'un üzerine solgun bir kefen gibi serildiğinde, barış da onunla birlikte gömüldü. Kelimelerin mürekkebi kurumuş, parşömenler kralların masalarında kanlı birer kehanete dönüşmüştü. Fısıltılar dinmiş, dualar yerini zırhların ve bilenen kılıçların acımasız şakırtısına bırakmıştı. Artık konuşacak olan çelikti ve sesi, kıtanın bir ucundan diğerine yankılanacak, medeniyetlerin temelini sarsacak korkunç bir çılgılık olacaktı.

İlk kan, Fendalor'un kuzey sınırındaki Sınır Taşları'nın dibine, şafak sökmeden hemen önce döküldü. Bu kadim taşlar, nesillerdir Elgos'un sessiz koruyucuları olarak durur, içlerindeki solgun mavi ışıltıyla krallığın kutsal sınırlarını çizirdi. Ama o şafak vakti, ufukta yükselen güneş değil, Aurelion İmparatorluğu'nun on binlerce meşalesinin ve çelik miğferlerinin üzerinde parlayan ay ışığının yarattığı cehennem bir ışıltıydı.

General Caius Valerius, zırhlı atının üzerinde, yaklaşan ordusunun önünde karanlık bir silüet gibi duruyordu. Arkasındaki on binler, tek bir vücut gibi nefes alıyor, zırhlarından ve kalkanlarından yansıyan ışık, ovada titrek bir metal denizi yaratıyordu. Greenbark'ın kanlı anısı, onun için sadece bir başlangıç, Tanrı'nın iradesini yerine getirme yolunda atılmış ilk adımdı. Gözleri ne Fendalor'un uzaklardaki kulelerine ne de savunma hatlarındaydı; doğrudan o parıltıyan Sınır Taşları'na kilitlenmişti. Büyünün ve sapkınlığın somutlaşmış hali olan her şey, onun için yok edilmesi, kökünden kazınması gereken bir hedefti.

"Mancınıklar," diye emretti, sesi sabah ayazı kadar keskindi ve en arkadaki asker tarafından bile net bir şekilde duyuldu. "O putları hedef alın. Tanrı Solvyr'a ilk kurbanlarımızı sunun. Toz olana dek vurun!"

Sınır Taşları'nın gölgesindeki küçük Arcana Lejyonu karakolunda, genç gözcü Kaelen, hissettiği ilk sarsıntıyla irkildi. Yaslandığı taş, bin yıldır atan kalbi durmuş gibi aniden soğudu ve içindeki o tanıdık, güven veren uğultu kesildi. Gözlerini ovaya çevirdiğinde gördüğü şey, bir ordu değil, hareket eden bir metal ve ateş deniziydi. Dev kaya parçaları, kara dumanlar ve alevler içinde gökyüzüne yükseliyor, tıpkı tanrıların gazabı gibi uğuldayarak üzerlerine yağıyordu. İlk kaya, en yakındaki Sınır Taşı'na çarptığında çıkan ses, bir dağın ikiye yarılmasının çılgılığı gibiydi; kulakları sağır eden bir çatırtı. Taş paramparça oldu, içindeki asırlık mavi ışık bir anlığına etrafı kör edici bir şekilde aydınlattı ve sonra sonsuza dek söndü. Karakolun alarm borusu, bu kıyamet gürültüsünün içinde çaresiz bir fısıltı gibi kayboldu.

Aynı anda, yüzlerce fersah doğuda, Unervox'un demir nabzı da savaş için atmaya başlamıştı. Kral Darius Karael, taht odasında oturmadı. Zırhını kuşanmış, rünlerle parlayan devasa baltası "Karael" elinde, ordusunun başında Lornien'in verimli topraklarına bakıyordu. Onun için bu savaş kutsal bir görev değil, bir fetihtir; zayıfın ezilip güçlünün yükseldiği Çelik Merdiven'in nihai sınavıydı. Aurelion'un fanatikliği, onun hırsı ve krallığının açlığı için mükemmel bir bahaneydi.

"Aurelion tanrıları için savaşıyor," diye kükredi atının üzerindeki en güvendiği komutanı Vortigern'e. "Biz ise çocuklarımızın üzerinde yürüyeceği topraklar için! Lornien'in ormanları, askerlerimin kanıyla değil, o toprakları savunmaktan aciz olanların kanıyla sulanacak! İleri!"

Kıtanın kalbine iki çelik hançer aynı anda saplanmıştı. Luminara'da Elgos Tapınağı'nın çanları artık sabah duası için değil, yaklaşan katliam için acı acı çalıyordu. Marisgard'da Amiral Rimewave'in filosu demir alırken limandaki halk sessizce onları izliyor, denizin tuzu gözyaşlarına karışıyordu. Lornien Ormanları'nın en derinliklerinde ise, Kadim Ağaç'ın kabuğundan sızan o narin yeşil ışık, yerini ağacın kalbinden sızan derin, koyu kırmızı bir sızıntıya bırakmıştı. Orman nefesini tutmuş, hayvanlar inlerine çekilmişti.

Savaş başlamıştı. Ve Velmor, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kuzeyden Denize Uzanan Çatışma

Kuzeyde, Fendalore'un parçalanmış Sınır Taşları'nın etrafı, artık büyüünün solgun mavisıyla değil, Aurelion lejyonerlerinin acımasızca katlettiği Arcana Lejyonu gözcülerinin kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Fendalore kuvvetleri, ezici sayısal üstünlük karşısında stratejik bir geri çekilme başlatmış, her köyde, her nehir geçidinde düşmanı yavaşlatmak için kanlı bir bedel ödüyorlardı.

General Caius Valerius, bu direnişi bir onur mücadelesi olarak değil, yok edilmesi gereken bir inatçılık olarak görüyordu. Geri çekilen Fendalore birliklerinin arkasında kalan yaralıları ve direnişçileri kovalayan birliğin başında, atını bir tepenin üzerinde durdurdu. Aşağıda, küçük bir Fendalore müfrezesi, yaralı yoldaşlarını taşımaya çalışırken yakalanmıştı. Genç bir yüzbaşı, Valerius'un yanına yaklaştı. "Generalim," dedi, "Kara Kule'ye gönderilecek yeni esirlerimiz var. Zincir getirelim mi?"

Valerius, bakışlarını aşağıdaki çaresiz sahneden ayırmadan cevap verdi. Sesinde en ufak bir duygu kıvrıntısı yoktu. "Kara Kule doldu, Yüzbaşı. Bugün esir almıyoruz." Yüzbaşı'nın yüzündeki anlık şaşkınlığı gördü ve devam etti, sesi ovada uğuldayan rüzgâr kadar soğuktu: "Solvyr'in iradesi arınmadır. Ve arınma, ancak ölümdür." Elini kaldırdı ve tek bir kelimeyle emri verdi: "Temizleyin." Lejyonerler, bir an bile tereddüt etmeden, yalvarışlara ve çığlıklara aldırmadan yaralıların üzerine yürüdü.

Aurelion'un demir yumruğu kuzeyi ezerken, İmparator Soran'ın gözleri batıdaydı. Eldoria'nın varlığı, kara savaşıdan çok bir deniz mücadelesi demekti ve bu, farklı bir strateji gerektiriyordu. Sarayının savaş odasında, General Marcus'a döndü. "Valerius kuzeydeki sapkınları eziyor," dedi. "Ama Eldoria bir tüccar cumhuriyeti. Donanmamız denize açılırken, kara birliklerimizle batı sınırını sen tutacaksın, Marcus. Onları sürekli meşgul et, karaya odaklanmalarını sağla ki donanmamız serbest kalsın."

General Marcus, bu emri ağırbaşlı bir selamla kabul etti. Haftalar sonra, Eldoria sınırındaki Eldham köyünün yanmış kalıntıları önünde duruyordu. Açlık ve yorgunluktan bitap düşmüş birliğinden, yüzü savaşın vahşetiyle sertleşmiş bir yüzbaşı yanına yaklaştı. Sesinde, umutsuzlukla karışık karanlık bir öfke vardı: "Generalim, askerlerin morali bozuk, erzak azalıyor. Şu ilerdeki köyde direnen yok. İzin verin, içeri dalalım. Yiyecek ve erzak alalım. Karşı koyan olursa... birkaç örnek infaz, diğer köylülerin de boyun eğmesini sağlar. Hem imparatorumuzun adından korkmayan kalmaz."

Marcus, yavaşça döndü. Gözleri, yüzbaşının üzerine madeni bir soğuklukla kenetlendi. Bakışlarındaki buz gibi disiplin, yüzbaşının öfkesini bir anda dondurdu. Sesi, çeliğin soğuktan çatladığı bir kış gecesi kadar keskin ve netti "Biz, İmparator'un çelik yumruğuyuz, işkenceci bir çete değil. Senin önerdiğin şey zafer değil, ilkel bir vahşettir. Bugün bir köyü yakıp yıkmamız, yarın bize karşı birleşmiş on köyün intikam ordusunu doğurur. Terör, kısa vadeli bir zafermiş gibi görünür; geride bıraktığı tek şey, filizlenmek için fırsat bekleyen nefret tohumlarıdır." Bir an duraksadı, sözlerinin ağırlığının yüzbaşının omuzlarına çökmesini sağladı.

"Bu ordu, disipliniyle ayakta durur. Açlık, disiplinsizliğin mazereti olamaz. Erzak ikmalimiz yolda. O gelene kadar açlıkla savaşmayı değil, onurlu bir şekilde katlanmayı öğreneceksiniz. Şimdi, bir daha böyle bir şeyi aklından bile geçirmeyeceksin ve birliklerine de aynısını söyleyeceksin. Dağıl." Marcus, zaferin yalnızca silahla değil, iradeyle ve onurun korunmasıyla kazanılacağına sarsılmaz bir inançla bağlıydı. Bu ilkesel duruş, onu Valerius'un kör şiddetinden ayıran en keskin çiziydi.

Denizlerdeyse tansiyon, Eldoria meclisinde yükselişe geçti. Rainard Shadowgale'in istihbarat ağına gelen bir bilgi, Aurelion'un donanmasını güçlendirmek için kanunsuz liman kenti Mõrglaes'deki korsan filolarını kiralamaya hazırlandığını ortaya koymuştu. Bu anlaşmayı yapmakla görevlendirilen kişi ise Aurelion donanmasının en kurnaz amirallerinden Flavius Rozman'dı.

Şansölye Marconi, haberi alır almaz Amiral Rimewave'e tam yetki verdi. Plan basitti: Rozman'ı daha şehre girmeden, korsanlarla buluşmadan yakalamak. Eldoria'nın en hızlı ve en ölümcül fırkateynlerinden oluşan küçük bir filo, derhal yola çıktı. Mõrglaes'in girişindeki tehlikeli ve sisli takımadaların arasında pusuya yattılar.

Birkaç gün sonra, Aurelion İmparatorluğu'nun görkemli sancaklarını taşıyan tek bir savaş gemisi, sisin içinden belirdi. Amiral Rozman, kendini beğenmiş bir güvenle güvertede duruyordu. Tam adaların arasındaki dar kanala girdiğinde, sisin içinden hayaletler gibi çıkan Eldoria gemileri etrafını sardı. Kaçacak yeri yoktu. Yıldırım hızında bir saldırıyla Mercan Kalkanı askerleri gemiye çıktı, kısa ve kanlı bir arbedenin ardından Amiral Flavius Rozman, yüzünde şaşkın bir öfkeyle esir alındı. Gemisi, Mercan Kalkanına katılırken, Amiral Rimewave'in filosu Mõrglaes limanının ağzına demir atarak şehri abluka altına aldı. Aurelion'un denizlerdeki planı, daha başlamadan ağır bir yara almıştı.

Bu haber Mõrglaes'e ulaştığında, şehrin sisli ve rom kokulu hanlarından birinde kahkahalarla karşılandı. Taht benzeri koltuğunda oturan devasa adam, sakalına karışmış balık kılçıklarını temizlerken haberi getiren adamı dinledi. Bu kişi, başka diyarlardan Velmor'a sürgün edilmiş, ancak burada kendine yeni bir hayat kurarak ün ve saygı kazanmış olan Korsan Kralı Osbourne Mac O'Gaelbeard'dı. Yıllarca Eldoria ticaret rotalarını acımasızca yağmalayarak hem kendini hem de mürettebatını zengin etmiş, bu başarıları ona Mõrglaes'de korku ve hayranlık karışımı bir saygınlık kazandırırken, aynı zamanda onu Eldoria'nın en nefret edilen düşmanlarından biri yapmıştı. Rimewave'in ablukasının için hem bir tehdit hem de bir pazarlık kozuydu. Rozman'ın yakalandığı haberi ona ulaştığında, geniş yüzünde açgözlü bir sırırtış belirdi. 'Aurelion, gemileri için daha çok altın ödemek zorunda kalacak,' diye gürlledi mürettebatına. O, rüzgarın estiği yöne göre yelken açan, sadakati olmayan bir fırtınaydı ve savaş, onun için en kârlı rüzgardı.

Bu sırada Unervox Krallığında Kral Darius Karael, ordusunu Lornien'in kadim ormanlarının sınırına dayamıştı. Vortigern, devasa baltası omzunda, Kral'ın yanında duruyordu. "Görünüşte sessizler," diye homurdandı. "Sanki içeride kimse yokmuş gibi." Darius, ormanın derinliklerine, ağaçların oluşturduğu karanlık duvara baktı. Yüzünde küçümseyen bir gülümseme vardı. "Bu sessizlik bir tuzak, Vortigern. Lornien halkı pasifist olabilir, ama bu onları güçsüz yapmaz. Ellerinde bulundurdıkları güç hiç hafife alınacak türden değil. Ormanın kendisi onların silahı. Ordunun öncü kollarını gönder. Güçlerini test edelim, bu ağaçların kabuğunu bir soyalım, bakalım altından ne çıkacak."

Unervox'un öncü birlikleri, demir postallarıyla kutsal sayılan yosunları ezerek ormana girdiğinde, Lornien'in direnişi hiç beklemedikleri bir şekilde başladı. Bu, kılıçların ve kalkanların çarpışması değildi. Ormanın zemini aniden bir bataklığa dönüştü, zırhlı askerleri dizlerine kadar çamura gömdü. Sarmaşıklar, dev yılanlar gibi ağaçlardan inerek askerleri boğmaya, atları yere sermeye başladı. Sis, bir anda her yeri kapladı, askerleri birbirinden ayırdı ve fısıltılarla dolu bir labirentin içine hapsetti. Kökdivan'da, Kraliçe Anya'nın elleri Kadim Ağaç'ın gövdesindeydi. Gözleri kapalıydı ama ormandaki her bir yaprağın titreyişini, her bir kökün hareketini hissediyordu. Unervox ordusu, bir krallığa değil, yaşayan ve öfkelenmiş bir varlığın kendisine savaş açtığını acı bir şekilde öğreniyordu.

Thalburn'un Kaderi: İhanetin Acı Bedeli

Savaş kıtayı kasıp kavururken, bazıları için bu kaos bir hayatta kalma mücadelesi, bazıları içinse eski borçları ödeme zamanıydı. Tharion Dağları'nın eteklerinde, zengin bir çelik madenin üzerine kurulmuş olan Thalburn şehir devleti, uzun süre bu çatışmanın dışında kalmaya çalıştı. Burası kılıç ve askeri ekipman üretimiyle Velmor'da önemli bir noktaydı; ekonomisi sattıkları ekipmanın yanı sıra paralı asker olarak verdikleri hizmetle de canlı kalıyordu. Şehrin kurucusu ve yöneticisi olan Lord Zolyern Pleo, gençliğinde dövdüğü ilk kılıç kadar sert ve tavizsiz bir liderdi.

Thalburn, genç bir devletti ve ilk yıllarında sürekli ezilmiş, barbar ve çete klanlarının baskınlarıyla harap olmuştu. O zamanlar Tanrı Solvyr'a inanan halk, aynı tanrıya tapan Aurelion İmparatorluğu'ndan defalarca yardım istemiş ama feryatları Solmerya'nın sağır duvarlarında yankılanıp sönmişti. Onları bu umutsuzluktan kurtaran, beklenmedik bir şekilde Eldoria olmuştu. Ticari çıkarlarını korumak isteyen Cumhuriyet, Thalburn'a askeri ve ekonomik destek vererek şehrin ayağa kalkmasını sağlamıştı. Bu jest, hem Zolyern'i hem de halkını derinden etkilemişti. Zamanla, kendilerini duymayan bir tanrıya dua etmekten vazgeçtiler. Aurelion'un kayıtsız tanrısı Solvyr'ı bırakıp Eldoria'nın kucaklayıcı ve diplomatik tanrısı Nereus'a inanmaya başladılar. Çünkü Nereus'un öğretisi, en başta dinlemeyi kutsal sayardı. Anlayış ve denge üzerine kurulu bu yeni inanç, görmezden gelinen bir halkın yaralı ruhuna merhem olmuştu. Yine de ordudaki bazı yaşlı ve rütbeli askerler, kalplerinde hala Solvyr'a olan inançlarını koruyorlardı.

Savaş başladığında, Aurelion aniden Thalburn'un varlığını hatırladı. İmparator Soran, şehrin ordusunu ve zengin çelik kaynaklarını kendi emrine bağlamak için küstah bir mektup gönderdi. Lord Zolyern bu mektuba cevap bile vermedi. Thalburn, Aurelion tarafından önemsiz görülse de, tarafsız kalarak çelik, silah ve ekipman ticaretiyle gücünü korudu. Ancak varlıklarını borçlu oldukları Eldoria'nın zor durumda olduğunu görünce Thalburn kararını

verdi. Zolyern, halkını toplayarak duyurusunu yaptı: Thalburn ordusu, hiçbir ücret talep etmeden, onur borçlarını ödemek için Eldoria Çelik Dalga kuvvetlerine katılacaktı.

Bu haber Solmerya'ya ulaştığında İmparator Aurelius Soran deliye döndü. İnancına ihanet eden bu nankör şehir devletinin cezalandırılması gerekiyordu. Derhal General Marcus'a gönderilen emir şöyleydi: 'Thalburn'u kuşat! O hainlerin tek bir taşını bile ayakta bırakma! Ayrıca bil ki, şehrin düşüşüne kendi gözlerimle şahit olmak için bizzat geliyorum.' Bu satırları okuyan Marcus, imparatorun böyle bir kararı vermesine şaşırılmıştı.

Marcus, ordusuyla Thalburn surlarının önüne vardığında, Eldoria'dan gönderilen Çelik Dalga askerleriyle güçlendirilmiş Geçit Muhafızları destek birliğinin de yaklaştığını gördü. İki ordu, şehrin dışındaki ovada kanlı bir mücadeleye girişti. Marcus, yetenekli bir komutan olarak Eldoria kuvvetlerini oyalamayı başarıyordu ama asıl felaket arkadan yaklaşıyordu. General Marcus'un ordusu Eldoria birlikleriyle savaşıırken, İmparator Soran, ana ordusuyla birlikte bir fırtına gibi vadiye indi. Savaş borularının ve mancınıkların gümbürtüsü yeri göğü inletirken, Soran'ın ordusu doğrudan Thalburn'un zayıf surlarına saldırdı.

Lord Zolyern, iki ateş arasında kaldığını anladı. Marcus'un ordusu destek kuvvetlerini engellerken, Soran'ın öfkeli lejyonları surları un ufak ediyordu. Şehrin düşüşü kaçınılmazdı. Zolyern, halkını ve askerlerinin sadık bir bölümünü toplayarak gizli bir geçitten kaçmayı başardı. Arkasını döndüğünde, bir zamanlar gururla yönettiği şehrinin alevler içinde kaldığını ve surlarına Aurelion flamalarının asıldığını gördü. Aurelion, stratejik konumu ve çelik kaynaklarıyla kilit bir noktayı ele geçirmişti. İmparator Soran, yanan şehrin önünde dururken yüzünde zaferin acımasız gülümsemesi vardı. Bu, Tanrı Solvyr'in gazabıyla mühürlenmiş bir dersti; ona ve kutsal iradesine ihanet etmeyi göze alanlara.

Tahtın Gölgesindeki Kılıç

Savaşın ilk alevleri, yerini aylardır süren amansız bir yangının közlerine bırakmıştı. Velmor'un toprakları artık orduların çizmeleri altında eziliyor, nehirleri kana bulanıyor ve gökyüzü yanan köylerin dumanıyla kararıyordu. Hızlı zafer hayalleri, siperlerde ve kale duvarlarında can veren on binlerce askerin cansız bedenleriyle birlikte çürümüştü.

Sınır Taşları'nda, General Valerius'un sayıca üstün lejyonları, Fendalore topraklarında yavaş ama kararlı bir şekilde ilerliyordu. Ancak bu ilerleyişin bedeli ağırdı. Fendalore'un Arcana Lejyonu, sayısal eşitlik sağlandığı her savunma hattında aşılmaz bir duvara dönüşüyor, büyü ve çeliği ustalıkla birleştirerek Aurelion'un her adımını kanla ölçüyordu. Öte yandan, Arcana Lejyonu'nun desteğiyle güçlenen Mistarus birliği, üstün bir direniş gösteriyordu.

Kuzeybatıda ise durum Aurelion için çok daha vahimdi. General Marcus, Thalburn'ün fethinden sonra emrine verilen daha büyük bir orduyla Eldoria sınırına dönmüştü. Ancak karşısında sadece bir ordu değil, birleşik bir irade buldu. General Stonewall'ın emrinde Çelik Dalga Kuvvetleri, açık savaştan kaçınıyordu; dağ geçitlerinde ve ormanlık arazide pusular kuruyor, ikmal hatlarına amansız akınlar düzenliyordu; ara sıra Randall McNeal ve onun komutasındaki Mistarus birliğinden destek alıyordu. Marcus'un disiplinli ordusu, görünmez bir düşmanla savaşmanın verdiği bir yıpranma yaşıyordu; her ilerleyiş ağır kayıplarla sonuçlanıyordu. Dahası, Lord Zolyern ve Thalburn'den kaçmayı başaran sadık askerleri, işgal altındaki topraklarda bir gerilla savaşı başlatmış, Marcus'un ordusunu sürekli arkadan

vurarak yıpratıyordu. Eldoria, adeta İmparatorluk'a meydan okuyor, onu yavaş ve acılı bir şekilde tüketiyordu.

Bu gelişmelerin merkezi ise artık Solmerya değil, savaş karargâhına çevrilmiş olan, çelik kokusu ve yenilgi tohumunun hâlâ havada asılı kaldığı Thalburn şehriydi. İmparator Soran ise artık cephelerde bizzat bulunup sahip olduğu gücün tehdidini gösteriyordu. Bir gece, şehrin lord salonunda, danışmanlarıyla birlikte savaşın gidişatını değerlendiriyordu. Masanın üzerine serilmiş haritalarda, Fendalore'un kuzeyindeki ilerleme mavi mürekkeple çizilmiş çizgilere rağmen, Eldoria sınırındaki direniş kırmızı bir duvar gibi duruyordu.

General Valerius'un kuzeyden gönderdiği rapor, güvercinin ayağından çözülüp okundu. Rapor, Valerius'un alışılmış kibrini ve sarsılmaz inancını yansıtıyordu: "Fendalore Arcana Lejyonu ile güçlü savunmalar yapsa da sayısal üstünlüğümüz, disiplinimiz ve Tanrı Solvyr'in kutsal iradesi ile ilerliyoruz İmparatorum. Her gün, sapkınlığın kökünü kazımaya bir adım daha yaklaşıyoruz."

Marcus'un cephesinden gelen rapor, Eldoria'nın direnişinin kırılmadığını, aksine her geçen gün daha organize ve kararlı hale geldiğini açıkça ortaya koyuyordu. Bu gerçekçi ve bir o kadar endişe verici haberler, Soran'ın kuzeydeki ilerlemelerden duyduğu tatmini gölgeliyordu. Kuzeybatıdaki durgunluk ve Marcus'un dolaylı yoldan ilettiği hayal kırıklığı, Soran'ı derinden huzursuz ediyordu. Yine de o, savaşın kendi iradesi doğrultusunda ilerlediğine inanmak istiyordu. Masanın kenarında, kadife bir örtünün üzerinde sessizce yatan o kılıç, odadaki her mum alevinde haince parıldıyor, varlığını her an hatırlatarak Soran'ın zihnindeki gerilimi daha da artırıyor.

Tam bu sırada, arkasından sinsice bir ses belirdi. Baş Rahibe Elera, gölgelerin içinden çıkarak masaya yaklaştı. Sesi, tatlı bir zehir gibiydi. "Zaferleriniz yadsınamaz, Yüce İmparatorum," dedi. "Ancak bu savaş uzuyor. Her gün daha fazla sadık evlat, Tanrı'nın adıyla toprağa düşüyor." Bir an duraksadı ve gözlerini Soran'ın gözlerine dikti. "Vakit gelmedi mi, İmparatorum? Kutsal emanetiniz olan Enrador ile, Tanrı Solvyr'in gazabıyla, yarın bu savaşı bitirebilir, Velmor'a hak ettiği arınmayı yaşatabilirsiniz."

Elera'nın sözleri odadaki gerilimi bir anda tırmandırdı. Tüm gözler, kında sessizce duran efsanevi silaha çevrildi. Soran'ın bakışları da bir anlığına Enrador'a kaydı; gözlerinde, kimseye göstermek istemediği bir kaygı ve tereddüt parıltısı belirdi. O gücün ağır bedelini hatırlatan soğuk bir ürperti, sırtından aşağı süzüldü.

Hemen kendini topladı. Elera'ya döndüğünde yüzünde yine o sarsılmaz hükümdar maskesi vardı. Kararlı ve buyurgan bir sesle yanıt verdi: "Merak etme, Elera. O an geldiğinde tereddüt etmeyeceğim, ne yapılması gerekiyorsa yapacağım. Ama henüz değil. Bir ya da iki dolunay içinde taraflar diz çökmüş olacak ve biz, kutsal amacımıza daha fazla kana ihtiyaç duymadan ulaşacağız."

Cevabı netti, ancak içten içe, kendi sözlerine ne kadar inandığından emin değildi. Her geçen gün, Enrador'un çağrısı biraz daha güçleniyor, Baş Rahibe'nin fısıltıları biraz daha ikna edici oluyordu. Savaşın yükü ve kılıcın ağırlığı, İmparator Aurelius Soran'ı, en büyük zaferi ile en büyük trajedisi arasındaki ince çizgide gidip gelmeye zorluyordu.

Odanın dışında, Thalburn'un yıkıntıları arasında, rüzgarın uğultusu, adeta yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Güç ve Korku Arasında

Savaş bir mevsimden diğerine, bir yıldan ötekine devrilirken, siperlerdeki fısıltılar değişmeye başladı. Artık askerler evlerindeki hasatları ya da sevdiklerini değil, başka bir şeyi konuşuyorlardı. Bu fısıltı, cepheden cepheye, handan hana, yanan bir köyden diğerine sessizce geziniyordu: Aurelion İmparatorluğu, tüm kıtanın korktuğu o gücü, Ölümsüz Biçicilerin Çağırıcısı Enrador'u savaşa dahil edecek miydi?

Yüzyıllar boyunca Enrador, bir kılıçtan öte bir efsane, Aurelion'un yükselişinin sembolü olmuştu. Krallığın en zorlu anlarında çağrılan bu kılıç, güçlü liderlerin sarsılmaz iradeleriyle bir krallığı imparatorluğa dönüştürmüştü. Enrador'u kuşananın iradesi, ölümsüz ve durdurulamaz bir orduya hayat verir, savaşların kaderini tek bir hamlede değiştirirdi. Bu zaferler, Aurelion'a uçsuz bucaksız topraklar, zenginlikler ve nesiller boyu süren bir güç bahşetmişti.

Ancak bu kudret bedelsiz değildi. Enrador, sahibinin amacına olan sarsılmaz inancıyla beslenirdi. En küçük bir tereddüt ya da gizli bir şüphe, kılıcı kullananı yok edebilirdi. Bu nedenle, tarih boyunca yalnızca birkaç hükümdar bu ağır yükü taşıyacak iradeye sahip olabilmisti. Çoğu, Enrador'u iradesine güvenmediği için kullanmamış; onun yerine diplomasi ve sıradan savaşlarla ilerlemeyi tercih etmişti.

Bugün Aurelion İmparatorluğu'nun ihtişamı, bu nadir ve korkutucu Enrador kuşanışlarının mirasına dayanır. Geçmişte kazanılan topraklar ve kaynaklar, imparatorluğun ekonomik ve askeri temelini oluşturmuştur. Enrador artık kınında sessizce dursa da, gölgesi Aurelion'un üzerinde hâlâ varlığını sürdürür. Hem bir kurtarıcı, hem de en büyük laneti olan bu kılıç, taht odasının en karanlık köşesinde, bir sonraki umutsuz anı bekliyordu.

Başlangıçta, kılıcın tehditkâr varlığı düşmanlar için gerçekten caydırıcıydı. Aurelion ordularının karşısına çıkan komutanlar, her an o efsanevi gücün serbest kalabileceği korkusuyla temkinli savaşıyor, bu da Aurelion'a stratejik bir üstünlük sağlıyordu. Ancak savaş uzadıkça ve yıllar birbirini kovaladıkça, bu korku yerini umutsuz bir direnişe bıraktı. Kayıplar artmaya başladı. Aurelion'un orduları, zamanla cephedeki çatışmalarda büyük bir yıpranma yaşadı. Fendalor'un büyücüler, Lornien'in ormanı ve Eldoria'nın disiplinli askerleri, imparatorluğun güç kaybetmesine yol açıyordu. Savaş meydanları, her iki taraf için de birer mezar haline geldi ve Aurelion ordusunun askeri gücü, rakibin sarsılmaz savunması karşısında köreldi.

İmparatorluk, Enrador'u kullanmadan savaşı kazanabileceğini umsa da, savaşın acımasız gerçeği Aurelion halkının omuzlarına ağır bir yük bindirdi. Uzun süren bu yıpratıcı mücadele, halkın dayanma gücünü tüketiyordu. Bir zamanlar her savaşta zafer kazanan ordular, artık yorgun, tükenmiş ve umutsuz askerlerden ibaretti.

Halk, evvelden İmparatorlarına ve onun "Tanrı'nın Kılıcı" olarak bilinen efsanevi gücüne sıkı sıkıya bağlıydı. Ancak aylar geçip savaş kanlı bir çıkmaza saplanınca, fısıltılar yükselmeye başladı. Önce çamurlu siperlerde, askerler arasında: "Neden hâlâ bekliyoruz?" Ardından,

başkent Solmerya'nın dar sokaklarında, ekmek kuyruklarındaki yorgun anneler ve işsiz babalar arasında: "Soran, sandığımız kadar kudretli mi? Belki de... o kılıcı kullanamıyor."

Bu şüphe, bir nehir gibi akarak giderek daha çok insanın zihnini kemirdi. Enrador'un gücünün bir efsaneden ibaret olup olmadığı sorgulanır oldu. "Eğer bu güce gerçekten sahipsek, neden çocuklarımız hâlâ ölüyor?" Bazıları daha sert suçlamalara yöneldi: "Savaşı çoktan bitirebilirdi. Belki korkuyor. Belki o kılıcı kuşanacak kadar güçlü değil."

Bu fısıltılar, Aurelion'un temelini oluşturan mutlak inancı aşındırıyordu. İmparator'un tereddüdü, artık yalnızca bir strateji meselesi değil, halkın gözünde bir zayıflık göstergesiydi. İnançları sarsılıyor, umutları soluyordu. En büyük kozları, artık en büyük belirsizlik ve hayal kırıklığı kaynağına dönüşmüştü.

Savaş yıllarca sürdü; kıtlık, hastalık ve tükenmişlik, Aurelion halkının çelik iradesini bile tüketmiş halde bıraktı. Artık herkes, Enrador'un kullanılacağı o anı bekliyordu. Generaller raporlarında, rahipler dualarında üstü kapalı olarak hep aynı şeyi ima ediyordu. Halkın ve ordunun sabrı tükenirken, Soran bir çıkmazın eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Tüm bunların ortasında, Thalburn'deki karargahında geceleri uyuyamayan Soran, derin bir içsel mücadele yaşıyordu. Enrador'u eline almanın bedelinin ne denli büyük olacağını biliyordu. Kılıcı kuşandığında, kendisinin ve imparatorluğun kaderinin de onunla mühürleneceğini anlamıştı. Enrador, amaca olan inançtan güç alıyordu ve Soran, savaşın yıpratıcılığı altında, başlattığı bu kutsal savaşın doğruluğundan ve kendi gücüne olan inancından her geçen gün biraz daha şüphe duyuyordu.

IV. İki Ateş, Tek Kader

Thalburn'deki savaş karargâhı, uzayan savaşın getirdiği yorgunluk ve belirsizlikle kaplıydı. Duvarlardaki haritalar, kazanılan her karış toprağın kanla ödendiğini gösteren sayısız kırmızı iğneyle doluydu. İmparator Soran, generalleriyle birlikte masanın etrafında toplanmış, Fendalora ve Eldoria cephelelerini bir kez daha değerlendiriyordu. Zafer umudu, yerini sabırsız bir öfkeye bırakmıştı.

Sessizliği bozan General Marcus oldu. Eliyle haritanın ortasında, iki cephenin arasında birleşen nehirlerin ve yolların kesişim noktasını işaret etti. "İmparatorum," dedi tok bir sesle. "Son zamanlarda ilerleme kaydettik, lakin yorgunluk ve zayıflık ordumuzu esir aldı. Birlik ruhu her geçen gün eriyor. Ama bir planım var."

Tüm gözler onun işaret ettiği yere, Novatrion şehrine çevrildi.

"Novatrion," diye devam etti Marcus, "sadece bir şehir değil, düşmanın atan kalbidir. Tüm ikmal hatları burada toplanıp buradan dağıtılıyor. Fendalora ile Eldoria arasındaki en güvenli geçit. Savaria'dan önceki son büyük savunma hatları. Eğer Novatrion'u düşürürsek, Eldoria Cumhuriyeti'nin ordusuna kan gitmez. Tedariği kesilen, komuta merkezi dağılan bir ordu, bir iplik söküğü gibi dağılır. Önce Eldoria teslim olur, ardından müttefikleri birer birer diz çöker. Bu yıpratma savaşını, tek bir ezici darbeye bitirebiliriz."

Marcus'un öngörüsü odada somut bir gerçeklik gibi yankılandı. Bu, kanlı siper savaşlarından çok daha cesur, çok daha riskli ama bir o kadar da parlak bir plandı. İmparator Soran, haftalardır aradığı çıkış yolunu görmüştü. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi.

"Hazırlıkları başlatın," diye emretti. "Tüm gücümüzü tek bir komuta altında toplayacağım. Ordunun başına bizzat geçip Novatrion'a yürüyeceğim. Sol kanatta Valerius olacak, sağ kanadı ise sen komuta edeceksin, Marcus. Ben ise merkezde, ordunun kalbinde duracağım." Ardından kâtibine döndü. "Kral Darius'a derhal bir emir mektubu hazırlayın. En seçkin birlikleriyle birlikte orduma katılmasını istiyorum. Bu son ve nihai darbeye tüm sadık tebaam yanımda olmalı."

Mühürlü mektubu taşıyan ulak dört nala yola çıkarken, savaşın kaderi artık meydan muharebelerinde değil, Novatrion'a giden yollarda çizilecekti.

Bu stratejik karar alınırken yüzlerce kilometre uzaklarda, Lornien Ormanları'nın kadim gölgeğinde, artık çelik ve hırs kokuyordu. Kral Darius Karael, çamurlu bir tepenin üzerinde, uçsuz bucaksız yeşil denizi andıran ormanlara bakıyordu. Gözlerinde, fetih arzusundan çok daha karanlık bir ışık vardı: Saf bir yok etme ihtirası. Ormanın kendine özgü direnişi, ağaçların hareketi ve sisin pususu onun ordusunu yıpratmıştı. Geleneksel savaş burada işe yaramıyordu.

Yıpranmış ama kararlı bakışlarla "Bu ilkel büyüye saldırırken silahımızın kaynağı onlar olacak." diye gürledi yanındaki Ulu Büyücü Malakor'a. "Ateş. Kontrol edilemez bir güç. Ama biz onu kaos'un efendileri ile kontrol edeceğiz."

Malakor'un dövmeli yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Kaos, yaratıcıdır, Majesteleri. Mühendislerimiz ve büyücülerimiz, 'Cehennem Alevi Fıçıları'nı tamamlamak üzere. İçlerindeki özel sıvı, sadece ağacı değil, toprağın enerjisini de yakıp kurutacak. Büyücülerimiz, rüzgarın varlığıyla yangını bir silah gibi kullanacak."

Kısa süre içinde mangoneller, ormanın kenarında mevzilenmiş, Cehennem Alevi Fıçıları'nı fırlatmak için hazır hale getirilmişti. Bu fıçılar, Unervox'ta yaşlı bir mühendis olan Potrallyum'un eseri idi. Potrallyum, yıllar süren deneylerle yer altından çıkardığı, güçlü bir yanıcı sıvı keşfetmiş ve bunu geliştirerek 'Cehennem Alevi Fıçıları'nı icat etmişti. Bu fıçılar, mangonellerle havaya fırlatılıyor, henüz yere düşmeden kaos büyücülerinin büyüleriyle tetikleniyor ve ormanın üzerinde kontrol edilemeyen, dehşet verici yangınlar yaratıyordu. Darius son hazırlıkları titizlikle denetlerken, uzaktan hızla yaklaşan bir atının sesi yankılandı. Gelen, İmparatorluk mührünü taşıyan bir ulaktı.

Ulak, toz toprak içinde, soluk soluğa Darius'a bir mektup uzattı. Mektup, İmparator Soran'ın mührünü taşıyordu, emir kısa ve kesindi: "Tüm seçkin birliklerinle birlikte derhal Novatrion'a hareket edin. Şehri ele geçirmek Eldoria'ya indereceğimiz son darbedir. Varlığınız zaruridir."

Darius mektubu okurken yüzü karardı. Novatrion'un stratejik önemini biliyordu. Ama gözleri yeniden yanbaşındaki, yakıp yıkmayı planladığı ormanlara kaydı. Lornien'i yakmak, onun kişisel zaferi, Unervox'un gücünün nihai kanıtı olacaktı. İmparator'un emri ise onu başka birinin savaşında piyon yapmaya çalışıyordu.

Bir anlık tereddüitten sonra, zekice bir oyun planladı. İmparator'a isyan etmeyi göze alamazdı, ama itaatsizliğini de gizleyebilirdi. Şanlı Kuzgun Vortigern'e döndü ve planını açıkladı. "İmparator, bizi büyük bir meydan muharebesine çağırıyor. Ama bizim daha önemli bir görevimiz var. Sen, seçkin ordumuzun yarısını ve yanına takviye ettiğim milisleri alarak İmparator'un ordusuna katılacaksın. Ona de ki, Kral Darius, Lornien'i küle çevirmekle meşgul olduğu için gelemiyor, ancak en sadık komutanını ve en yiğit askerlerini zafere gönderiyor. Sadakatimi ve özürlerimi ilet."

Bu, zekice gizlenmiş bir itaatsizlikti. Vortigern, Kralı'nın niyetini anlayarak başını eğdi ve zayıflatılmış bir orduyla Novatrion yoluna düştü. Kral Darius ise yüzünü yeniden Lornien'e dönmüştü. İmparator kendi savaşını verebilirdi, o ise kendi zaferini yakacaktı. Darius, Vortigern ve birlikleri uzaklaşırken, döndü ve Malakor'a son bir işaret verdi. "Başlayın."

İlk "Cehennem Alevi Fıçısı" ateşlendi. Büyücülerin havada parçaladığı yanıcı sıvı dolu varillerden fışkıran ateş, gökyüzünü yararak bir alev nehri gibi ormana aktı. Ağaçlar çıtırdıyarak yanıyor, kadim yeşillik siyah bir enkaza dönüşüyordu. Darius, bu yıkımın karşısında soğuk bir tatminle gülümsedi. Onun zaferi, bir şehrin fethi değil, bir dünyanın yakılışı olacaktı.

Lornien'in kalbinde, daha ilk duman bulutları gökyüzüne yükselmeden, bir titreşim dalgası yayılmıştı. Kadim Ağaç'ın yaprakları, hiç rüzgar yokken hışırdamaya, dalları acıyla kıvrılmaya başladı. Bitki Sözcüleri, toprağın altından gelen çığlığı ilk hissedenler oldu. Ellerini toprağa bastırdıklarında, zihinlerine yanan köklerin ve boğulan orman ruhunun görüntüleri hücum etti. Panik, ağaç evlerden Kökdivan'a kadar hızla yayıldı.

Kısa sürede bir çatışma baş gösterdi. Genç ve öfkeli büyücüler, yok olan ormanı görüp daha fazla dayanamadılar. "Eğer şimdi harekete geçmezsek geriye savunacak bir şey kalmayacak!" diyen bir grup doğa büyücüsü alevlerin en yoğun olduğu cepheye doğru koşmaya başladı. Ellerinden fışkıran su büyüleri ve rüzgar çağrıları, Unervox'un büyücülerinin saldırdığı alev seli karşısında birer birer sönüyor, fırtınaya karşı tükürmekten öteye geçemeyen çaresiz bir direnişe dönüşüyordu.

İşte bu umutsuz çabalarının tam ortasında, pusuya yatmış Unervox askerleri harekete geçti. Ağaçların arasına önceden gizlenmiş dev ağlar, büyücülerin üzerine aniden indi. Ağır, zift kaplı ağlar, onları çırpınır halde yere çiviledi. Büyü yapmaya çalıştılar, ama ağların üzerindeki karanlık büyüler onların doğayla olan bağlantısını kesiyor, güçlerini boğuyordu. Doğa büyücülerini çaresizce mücadele ederken, Unervox muhafızları tarafından zincirlenip götürüldüler. Orman, en güçlü savunucularının bir kısmını kaybetmişti.

Bu kaybın acısı ormanın kalbine, Kadim Ağaç'a ulaştığında, Kraliçe Anya Greenbough, ağacın gövdesine yaslanmıştı. Gözleri kapalı, yüzünde derin bir ıstırap vardı. Ağacın kabuğundan, artık yeşil bir ışık değil, sıcak ve acı dolu kırmızı bir sızıntı akıyordu. Anya, sadece ağacın acısını değil, tüm ormanın çığlığını duyuyordu. Hayvanların panik içinde kaçışını, alevlerin yuttuğu bitkilerin son nefesini, ve en önemlisi, halkının umutsuzluğunu hissediyordu. Ayağa kalktı. Artık bir hükümdar gibi değil, toprağının bir anası gibi davranma zamanıydı.

"Kraliçem, gitme!" diye yalvardı danışmanları. "Cephe çok tehlikeli!"

Anya, sakın ama sarsılmaz bir ifadeyle başını salladı. "Bu toprak benim bedenim. Onu koruyamazsam, yaşamamın anlamı kalmaz." Eline Kadim Ağaç'ın dalından yapılma asasını aldı ve yanan ormanın içine doğru yürüdü. Yanında, en sadık savaşçıları ve büyücüleri de vardı.

Ön saflara vardığında, manzara korkunçtu. Alevler, Kadim Ağaç'ın en dış dallarına kadar ulaşmıştı. Anya, asasını yere saplayarak son bir umutla toprağa güç vermeye, alevleri durdurmaya çalıştı. Yeşil bir enerji halesi etrafa yayıldı, alevler bir an için gerilemiş gibi oldu.

Ama bu, Unervox nişancılarının dikkatini çekmeye yetti. Darius'un verdiği emir netti: Lornien direnişini kırmak. Gök gürültüsünü andıran bir sesle, dev bir mangonelden fırlatılan, ucunda alev alıcı madde bulunan bir kütük, Anya'nın durduğu noktaya isabet etti. Patlama ile etrafa saçılan kıvılcım ve enkaz bulutları arasında, Kraliçe Anya'nın bedeni paramparça bir şekilde savruldu.

O son anında bile, eli Kadim Ağaç'a doğru uzanmıştı. Yere düştüğünde, artık nefes almıyordu. Etrafı saran savaşçıların çığlıkları, yangının uğultusuna karıştı. Lornien'in kalbi, o anda kırılmıştı. Kadim Ağaç'tan, derin, insan kulağının duyamayacağı ama her Lornienlinin ruhunda hissedebileceği bir inilti yükseldi. Kraliçesiz kalan orman, acıyla inerken; gökyüzünü kızıl bir hiddetle saran amansız alevler, onu durmaksızın yutuyordu.

Kuzeyde ise General Marcus'un öngörüsü, korkunç bir şekilde doğru çıkmıştı. Sadece kendisi için değil, düşmanları için de. İmparator Soran'ın tüm ordusuyla Novatrion'a yürüdüğü haberi, Eldoria ve Fendalore karargâhlarına bir şok dalgası gibi yayıldı. Tehlikenin farkındaydılar; Novatrion kanlarının son damlasına kadar savunulmalıydı.

Savaria'daki Taş-Hisar'da, General Stonewall'ın yüzü mermer kadar sertleşmişti. Başdanışman Rainard Shadowgale'in Marisgard'dan gönderdiği acil mesajı haritanın üzerine adeta bir mühür gibi bırakmıştı: "Soran, tüm yumruğunu Novatrion'a indiriyor. Şehri işgal edip savaşı bitirmeyi hedefliyor." Taş-Hisar'ın soğuk taş duvarları arasında panik değil, ölümcül bir ciddiyet hakimdi. Şansölye Marconi, diplomatik incelikleri bir kenara bırakmış, sesi odayı dolduran ağır bir çan gibi yankılanıyordu: "Savaşı daha fazla uzatmak istemiyorlar. Novatrion sadece bir ikmal merkezi değil. Ordumuzun can damarı, Fendalore ile aramızdaki son güvenli bağ. Novatrion'u kaybedersek, Savaria kuşatılır, kara kuvvetlerimiz zayıflar ve Fendalore yalnız kalır. Soran sadece bir şehri hedeflemiyor; İttifak'ın kalbine hançer saplamak istiyor."

Fendalore taht salonunda, taş sütunların yankıları arasında Kral Thaldric ağır adımlarla ileri çıktı. Çelikten oyulmuş bakışları, Arcana Lejyonu komutanı Kuvira'nın gözünde tek bir hakikati arıyordu. Sonunda, sessizliği kılıç gibi yaran sesiyle konuştu: "Soran... son oyununu sahneye koyuyor," dedi ve mürekkepli elleriyle, uzaklardaki Novatrion'un göğe yükselen kara surlarını işaret etti. "Bizi açık savaşa çağırıyor. Kaçış yok. Ya onun kudretini Novatrion'un taş duvarlarında durduracağız, ya da Velmor'un üzerine çökecek olan karanlık, onu sonsuza dek boğacak. Ve o vakit, halkımız bir daha asla ışığı göremeyecek." Sözleri, odada bulunan her yüreğe bir yemin gibi işlendi.

Tehlikenin büyüklüğünü artık herkes görüyordu. General Marcus'un dehasıyla örülmüş plan, İttifak'ın gözlerini sonuna dek aralamıştı. Novatrion, bundan böyle yalnızca taş duvarlarla çevrili bir şehir değil, tarihin kanla yazılacak son sayfası, kaderin terazisinde sallanan bir

sembol haline gelmişti. Her iki taraf da biliyordu: Bu yalnızca bir savaş değil, nihai düelloydü. İmparatorluk için bu zafer, yıllardır süren çeliği ve kanı tek bir darbeye sonlandıracak, kıtanın tek hâkim olduklarını ilan edecek bir ferman olacaktı. İttifak içinse bu meydan, varlıklarının son kalesi, umutlarının son nefesi, inançlarının son siperiydi.

Emirler anında verildi. General Stonewall'ın komutası altında, Eldoria'nın nam salmış Çelik Dalga Kuvvetleri, dağınık düzeninden sıyrılarak yekpare bir güce dönüştürüldü. Dağlarda ve ormanlarda gerilla taktikleriyle nam salan Geçit Muhafızları ve Thalburn Asileri ise bu disiplinli orduya katılarak ana kuvvetin bir parçası haline getirildi. Fendalore'un yorgun ama hâlâ dimdik ayakta olan Arcana Lejyonu ile birlikte Demir Muhafızlar'ın bir kısmı, güneydeki siperleri terk ederek Novatrion'u savunmak için batıya doğru yürüyüşe geçti. Lornien Krallığı'ndan destek amacıyla gönderilen irili ufaklı birlikler de Mistarus Birliği ve Arcana Lejyonu'nun komutası altında bölünerek Novatrion'da stratejik noktalara konuşlandırıldı. Müttefik orduları, ortak düşmanlarına karşı son bir direniş için Novatrion önlerindeki geniş ovada toplanmaya başladı.

Novatrion'a giden yolda, kaderin terazisi kurulmuştu. Geniş ve stratejik ovada, iki devasa ordu gökyüzünün altında karşı karşıya geldi. Güneyden, Şanlı Kuzgun Vortigern'in öncü birlikleriyle güçlenmiş, bordo sancaklarıyla ufku karartan İmparatorluk ordusu yükseliyordu; kuzeyden ise inançlarını son umutlarıyla savunmak için birleşen Eldoria, Fendalore ve Lornien'in kararlı gücü dirençle karşı duruyordu.

Güneş batarken, Novatrion'un önündeki uçsuz bucaksız ova, on binlerce askerin gerdiği çadırların gölgeleri ve yükselen kamp ateşlerinin titrek alevleriyle kızıl bir denize dönmüştü. Havada demirin soğuk kokusu, terin acı buharı ve yaklaşan ölümün kaçınılmaz keskinliği asılıydı. Bu savaş, ne siperlerin gölgesine gizlenecek, ne de pusuların kurnazlığıyla şekillenecekti. Bu, iki iradenin çıplak çelik gibi çarpışacağı bir meydan muharebesiydi; kazananın her şeyi alacağı, kaybedenin yalnızca topraklarını değil, geleceğini de yitireceği son düello. Velmor'un kaderi, işte bu ovada yazılacaktı. Savaşta muvaffak olan kişi, yalnızca bir şehrin değil, tüm savaşın efendisini ilan edecekti. Ve şimdi... fırtınadan önceki o uğursuz sessizlik, tüm ovanın üzerine çökmüştü.

Kırılma Noktası ve Alevler İçinde Bir Dünya

Novatrion'daki ordu kışlasının en büyük salonunda, İttifak'ın kaderi masaya yatırılmıştı. General Stonewall, Kral Thaldric, Şansölye Marconi ve diğer tüm komutanlarla danışmanlar, mum ışığının titrek aydınlığında haritalara eğilmişlerdi. Her strateji, her taktik, sonunda tek bir korkunç olasılığın gölgesinde eriyordu.

"Sayıca üstünler," dedi Kuvira, Arcana Lejyonu'nun komutanı. "Ama disiplinimiz ve savunma hattımızla onları püskürtebiliriz. Bu ovayı onlara mezar ederiz."

Şansölye Marconi başını iki yana salladı. "Sayılar ve disiplin... Bunlar normal bir savaşın değişkenleridir, Komutan. Biz normal bir savaşın eşiğinde değiliz." Bakışlarını odadaki herkese gezdirdi. "Ya Enrador'u kullanırsa?"

Bu iki kelime, odaya bir mezar sessizliği çökmesine yetti. Herkesin zihninde, o efsanevi kılıcın Velmor tarihinde açtığı yaraların hayaleti canlandı.

General Stonewall, kollarını kavuşturmuş, taş gibi bir ifadeyle konuştu. “Eğer İmparator o gücü serbest bırakırsa,” dedi buz gibi bir sesle, “tüm stratejilerin, tüm cesaretin bir anlamı kalmaz. Büyü kalkanlarımız un ufak olur, en cesur askerlerimiz bir an içinde küle döner. O an geldiğinde... kazanma şansımız kalmaz.” Bu itiraf, bir komutanın ağzından çıkan en zor sözlerdi ve odadaki herkesin yüreğine bir korku kuru gibi düştü. Artık tek umutları, Soran’ın o kılıcı kullanmaya tereddüt etmesiydi; zayıf, neredeyse yok hükmünde bir umut.

Aynı saatlerde, İmparatorluk karargâhının merkezindeki devasa çadırda hava elektrik yüklüydü. İmparator Soran, generalleriyle birlikte son taarruz planını gözden geçiriyordu. Tam o sırada, çadırın kapısı aralandı ve zırhı yolun tozunu taşıyan Şanlı Kuzgun Vortigern içeri girdi. İmparator’un önünde diz çökerek Kral Darius’un mesajını ilettili. Sesinde bir huzursuzluk vardı: “Majesteleri, Kral Darius, Lornien ormanlarında kritik bir operasyonu yönettiği için bizzat gelemeyeceğini bildiriyor. Ancak en seçkin birliklerinin yarısını ve en sadık komutanı olarak beni, zaferinize katkıda bulunmam için gönderdi. Sadakatini ve özürlerini sunar.”

Çadırda bir anlık buz gibi bir sessizlik oldu. Sonra Soran ayağa fırladı. Yüzü öfkeden kızarmış, gözleri çıkmak çakmaktı. “NE?!” diye gürledi, sesi çadırın bezini titretircesine. “Ben İmparator’um! Emrime itaat etmek yerine, kendi kişisel savaşını mı yürütüyor? Bir ormanı mı yakıyor? Bu nedir, bu açık bir isyandır!”

General Marcus, sakinleştirici bir sesle araya girdi. “İmparatorum, öfkenizde haklısınız. Ancak şu an önceliğimiz Novatrion olmalı. Darius’un bu ihanetinin hesabını savaştan sonra sorarız.”

Soran, göğsü hızla inip kalkarak, Marcus’a baktı. Akıllı, mantığın söylediğini kabul ediyordu. “Haklısın, General,” diye zorlukla mırıldandı. “Darius meselesi... ertelenecek.” Ama Soran’ın içinde fırtına çoktan kopmuştu. Lornien’in yandığı düşüncesi, Darius’un ihaneti, savaşın getirdiği yıkım... İmparatorluğu bir arada tutan ideallerin kendi gözü önünde çürüdüğünü hissediyordu. Kendi iç savaşı, o çadırda, hala devam ediyordu.

Şafak, ovanın üzerine kan rengi bir tül gibi serildiğinde, on binlerce asker yerini almıştı. İki ordu, Velmor tarihinin gördüğü en büyük meydan muharebesine hazırıldı. Generaller ordularının başına geçti. İmparator Soran’ın emriyle, İmparatorluk borazanlarının kulakları sağır eden sesi ovada yankılandı. O ses, ölümün çağrısıydı. Bordo sancaklı ordu, yeri titreten bir uğultuyla taarruza geçti.

Savaş, hayal edilebilecek en vahşi haliyle başlamıştı. Çelik çeliğe çarpıyor, kalkanlar parçalanıyor, atlar ve insanlar korkunç çığlıklarla toprağa seriliyordu. Ova, kısa sürede bir kan gölüne döndü. Soran’ın çadırına merkezden ve kanatlardan sürekli raporlar yağıyordu. Kayıplar korkunçtu, İttifak’ın direnişi beklenenden çok daha şiddetliydi. Soran, yüzündeki rahatsızlığı gizlemeye çalışsa da her raporda içindeki bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Bu zafer için ödenmesi gereken bir bedeldi, evet, ama bu bedel artık dayanılmaz bir ağırlığa dönüşüyordu.

Başrahibe Elera, daha fazla dayanamadı. Gözlerinde fanatik bir ateşle Soran’a döndü. “Yüce Solvyr’in size bahsettiği bu gücü neden kullanmıyorsunuz?” Sesinin tonu giderek yükselip suçlayıcı bir hale büründü. “Bizim evlatlarımız neden o cephede haddinden fazla kan döküyor? Yoksa..”

“Sakin!” diye kükredi Soran, Elera’nın sözünü bir bıçak gibi keserek. Yüzünde öfke ve derin bir yara almış gurur vardı. “Sakin böyle bir şey düşüneyim deme.” İmparator, bir an başını eğdi. Başrahibenin şüphesi, onun en derin korkusuna dokunmuştu. Yenilmişti. Kendi ideallerine, kendi tereddütlerine yenilmişti. Yavaşça arkasındaki kılıçdara döndü, elini uzattı ve Enrador’u kınından çıkardı.

Kılıç kınından sıyrıldığı an, yer ayaklarının altından kayar gibi sarsıldı. Toprak, derin bir öfkeyle uyanmışçasına titriyordu. Enrador’un kınından çıkarılışı, bu yer sarsıntısının habercisiydi; kılıç, toprağın gazabını uyandırmıştı. Savaş meydanındaki on binlerce çelik sesi azaldı, uğultu dindi. Neredeyse mutlak bir sessizlik çöktü. Sol kanatta, atının üzerinde duran General Valerius, bu anı bekliyormuş gibi yüzünde irite edici bir sırıtişla fısıldadı: “İşte... Gerçek arınma şimdi başlıyor.”

Soran, kılıcı elinde tutarken içindeki tedirginliği bastırmaya çalıştı. Ağırılığı, sadece metalden değil, yüklendiği tüm kaderden geliyordu. Sonunda, gücü çağırdı.

Gökyüzünde, güneşi karartan gölgeler belirdi. Yavaşça, birer kar tanesi gibi aşağı süzöldüler ve toprağa vardıklarında, sessizlik yerini kadim, insanın iliklerini donduran bir uğultuya bıraktı. Ölü Şövalyeler... Kara zırhlarının ardında hiçbir insanlık izi yoktu; sadece gecenin karanlığına gömülmüş, sessiz ama devasa birer mezar taşı gibiydiler. Varlıklarının kendisi, tüm savaş alanına ölümün soğukluğunu yaydı. Kadim bir dilde kendi aralarında mırıldandıkları savaş duası, dost düşman demeden herkesin kanını dondurdu.

Soran, bir heykel gibi hareketsiz, soğuk ve kayıtsız görünmeye çalışıyordu. Ne gurur ne de korku vardı yüzünde. Fakat Ölü Şövalyeler, bir emir beklemeden, kılıcın iradesine boyun eğerek önlerindeki insan selini biçmeye başladılar. Hiçbir kılıç onlara işlemiyor, hiçbir büyü onları durduramıyordu. Her bir asker, bu ölüm varlıklarının karşısında çaresizce parçalanıyor; ova, adeta bir mezbahaya dönüşüyordu.

Soran, bu yıkıma ilk başta kayıtsız kalmak istedi. Ama zihni, isyan etmeye başladı. Bu mutlak vahşet, zihnindeki son direniş kalesini de yıktı. "Bunca insanın ölümüne neden olan ben miyim? Bunun yapılması gerçekten gerekli miydi?" Bu sorular zihnini bulandırdığında, kılıç içindeki tereddütü hissetti. Ve Enrador, zayıflığı asla affetmezdi.

Soran’ın bu tek tereddüt anı, kılıcın gücüne bir ihanet gibi yankılandı.

Önce, Ölü Şövalyeler’in bedenleri yavaşça çözülerek toza dönüştü ve aralarında mutlak bir sessizlik bıraktı. Velmor tarihinde bir ilk yaşanmıştı; bir İmparator, Enrador’u kullanırken tereddüt etmişti. Ordular, bu inanılmaz sahne karşısında donakaldı ve İmparatorlarına baktıklarında, dehşetle kılıcın çatlamaya başladığını gördüler.

Kılıcın çelik yüreğinde ölümcül bir hızla örümcek ağı gibi yayılan çatlaklar, kadim metali pençesine aldı. Ardından Enrador, bin yıllık gazabın uyanışıyla, gökleri yaran bir kükreyişle patladı; sanki Solvyr’in öfkesi yeryüzüne inmiş, ihanetin intikamını haykırıyordu.

Patlamanın merkezinden yayılan kör edici enerji dalgası, önüne çıkan her şeyi yuttu. Toprak yerinden oynadı, ağaçlar küle döndü, binlerce asker –İmparatorluk ve İttifak askeri ayırt etmeksizin– bir anda yok oldu. Enrador’un kutsal çeliği parçalanırken, gökyüzünü yaran bir ışık, çağların lanetini haykıran bir fırtınaya dönüştü; sessizliğin içinde büyüyerek tüm canlıları

ebedi bir uykuya zincirledi. İmparator Soran'ın bedeni, bu ilahi öfkenin merkezinde kül olup giderken, savaş meydanı kan, kül ve tozla kaplanmış, ölümün mutlak sessizliğine gömülmüştü. Ovada devasa bir yarık açılmış, sarsıntılar Novatrion'un surlarını yıkmış, ön cephedeki evleri harabeye çevirmişti.

Bu akıl almaz yıkımın ardından, hayatta kalanlar için savaş bitmişti. Artık ne için savaştıklarını sorgulayan bir umutsuzlukla, iki taraf da silahlarını bırakıp yaralıları kurtarmaya, güvenli bir yer bulmaya çalıştı. Şansölye Marconi ve Kral Thaldric, nihai bir karara varmışlardı: teslimiyet. Fakat o kararı iletecekleri bir merci kalmamıştı; çünkü İmparator Soran, çoktan küle dönmüş, ardında yokluğuyla birlikte boş bir taht bırakmıştı.

İmparatorluk ordusunda ise iktidarsızlık baş göstermişti. Hayatta kalanlar, ağır yaralı General Marcus ile General Valerius arasında bölünmüştü. Marcus, kendi iradesiyle geri çekilince, Valerius Geçici Lider seçildi. Valerius, ordudan geriye kalanlarla birlikte Solmerya'ya çekilme kararı alırken, başkente durumu anlatan ve tüm danışmanları acil toplantıya çağıran bir mektup gönderdi.

Bu haber, Lornien'in yanan kalıntılarında konaklayan Kral Darius'a ulaştığında önce inanmadı. Sonra, Şanlı Kuzgunu Vortigern'i kaybetmenin verdiği öfke ve hüznle, yeni düzende her an saldırıya uğrayabileceğini düşündü. Unervox'a geri çekilme emri verdi. Ama arkasında, Lornien Ormanları'nı tamamen yutup kül etmeden durmayacak devasa bir yangın bırakmıştı.

Novatrion'un önündeki yıkımın küllerinden doğan o dev mezarlık, Enrador'un gücünün ve İmparator Soran'ın trajik sonunun sessiz tanığı olarak kaldı. Savaş bitmişti, ama barış değil, büyük bir belirsizlik ve küllerin arasından doğacak yeni bir dünyanın sancıları başlıyordu.

V. Küllerin Ardındaki Sessizlik

İmparator Soran'ın Enrador Kılıcı'nın gücünü serbest bırakması, savaş meydanını adeta bir cehennem çukuruna çevirmişti. Kılıcın son kükremesi ovada yankılandığında, sadece düşmanlar değil, bir çağın kendisi parçalanmıştı. Novatrion önlerindeki ova, artık "Çatlak Diyar" olarak anılıyordu; derin yarıklarla bölünmüş, siyah camlaşmış toprak parçaları, rüzgârda uçuşan insan külleri ve gökyüzüne sinen yanık kokusuyla kaplı bir harabeydi. Patlamanın ardından gelen mutlak sessizlik, savaşın gürültüsünden daha sağır ediciydi; bu, zaferin değil, tükenmişliğin ağır huzuruydu. Hiçbir bayrak dalgalanmıyor, hiçbir zafer marşı söylenmiyordu. Hayatta kalanlar, açılan devasa yarığa ve küle dönmüş topraklara baktıklarında, zafer kelimesinin ne kadar anlamsız olduğunu anladılar. Soran'ın son eylemi, sadece savaş meydanını değil, tüm Velmor kıtasının mutlak zafer ve fetih arzusunu da yok etmişti. Bu zafer değil, korkuyla ve tükenmişlikle kabul edilen bir ateşkeşti.

Aylar süren diplomatik görüşmelerin ve bitmek bilmeyen müzakerelerin sonunda, taraflar nihai karara vardılar: fethedilen tüm topraklar karşılıklı olarak iade edilecekti. Çünkü Kutsal Savaş adıyla tarihe kazınacak bu kanlı dönemde, kazanılacak bir zafer kalmamıştı; herkes sadece daha fazla yıkımı önlemenin derindeydi. Böylece sınırlar, savaş öncesindeki haline döndü; ordular, parçalanmış ve yorgun halde anavatanlarına geri çekildi. Fakat geriye kalan, yalnızca kül ve taş değildi. Savaşın izleri, silinmesi zor bir miras olarak kaldı: Fiziksel yaralar gibi ruhta da derin çatlaklar, Velmor kıtasının her köşesine kazınmıştı.

Aurelion İmparatorluğu'nun içindeki krizler dalga dalga büyüyordu. Enrador'un yok oluşu ve Soran'ın trajik ölümü, halkın zihninde kutsal iradenin çöküşü olarak yankılanmıştı. "Tanrı'nın Kılıcı" kırılmış, onu taşıyan İmparator kendi gazabıyla yok olmuştu. Bu, Solvyr inancının temellerini sarsmıştı. Savaşın ekonomi üzerindeki yıkımı, şehirlerde açlığa ve huzursuzluğa yol açarken, halk, evlatlarını uğruna feda ettiği bu Kutsal Savaş'ın nedenlerini ve sonuçlarını sorgulamaya başlamıştı. Sokaklarda, bir zamanlar küfür sayılacak sorular fısıldaşmaya başladı: "Solvyr bizi terk mi etti?" ya da "Soran bizim kadar inançlı değil miydi?" Bu sorular yalnızca bir şüphe değil, bir imparatorluğu temellerinden sarsacak kadar derin bir isyandı.

Soran'ın varissiz vedası, Aurelion İmparatorluğu'nu bir kaos uçurumunun kenarına sürüklemişti. İktidar boşluğu, kırılğan bir düzeni lime lime ediyordu. General Marcus, ağır yaralı haline rağmen dimdik ayakta, askeri disiplinin ve onurun son kalesi gibi duruyordu; fakat her nefeste tükeniyordu. General Valerius, Solmerya'da geçici liderliği ele almış, fanatiklerin ve savaşın sadık lejyonlarının ateşli desteğini arkasına toplamıştı. Öte yanda Başrahibe Elara, gölgelerde sinsice hareket ediyor, Tanrı Solvyr'ın iradesinin hâlâ yaşadığını ve yeni bir "kutsal seçilmiş"in gerekli olduğunu haykırıyordu. İmparatorluk, üçlü bir çekişmenin eşiğinde yalpalyordu. Dış savaşın külleri hâlâ sıcakken, iç savaşın soğuk gölgesi çoktan her şeyi yutacak kadar büyümüşü.

Fendalore Krallığı, büyüye olan inançlarının ve dini özgürlüklerinin bedelini ağır ödemişti. Luminara'nın bazı dış mahalleleri yerle bir olmuş, Arcana Lejyonu ağır kayıplar vermişti. Kral Thaldric, bir zamanlar mürekkep lekeli proje masasında krallığını tasarladığı odada, şimdi ölüm raporlarının soğuk gerçekleriyle yüzleşiyordu. Halk yorgun ve yaralıydı, ama kimse inançlarından vazgeçmemişti. Tam tersine, bu savaş Elgos'a olan bağlılığı daha da sağlamlaştırmıştı. Büyü, artık sadece bir yaşam biçimi değil, hayatta kalma mücadelesinin ve kimliklerinin bir simgesi haline gelmişti.

Thaldric ve Baş Şifacı Lyandra, krallığın yeniden inşası için seferber olmuştu. Ancak Thaldric'in aklı, Novatrion'da tanık olduğu o korkunç yıkımdaydı. Artık sadece kanallar ve köprüler inşa etmek yetmezdi. Bir daha böyle bir felaketin yaşanmaması için, komşularıyla daha güçlü, daha resmi bir ittifak sisteminin temellerini atmanın zamanı gelmişti. İlk adım, aynı kaderi paylaştığı Eldoria'ya bir dostluk eli uzatmak olacaktı.

Eldoria Cumhuriyeti'nde ise Şansölye Lucio Marconi'nin kararlılığı sayesinde halk, büyücülerini koruyabilmişti. Ancak bunun bedelini, savaşa katılan her aile, kaybettiği bir dost, bir evlat ya da bir kardeşe ödemişti. Admaris Limanı'na dönen gemilerin çoğu boştu veya yaralılarla doluydu. Amiral Rimewave, donanmanın yeniden inşası için çalışırken, bir yandan da Ortwin gibi savaşın sertleştirdiği büyücülerin yeniden sivil hayata uyum sağlamasıyla ilgileniyordu.

General Stonewall, Savaria'da surları güçlendirirken harabe olan Novatrion şehrini tahliye etmekle meşguldü. Zafer değil, hayatta kalmanın verdiği acı bir tatmin vardı içinde. Çelik Dalga Kuvvetleri, sayıca azalmış ama disipliniyle ayakta duruyordu. Geçit Muhafızları ise dağıtılmamış, toparlanma sürecine destek oluyorlardı. Şansölye Marconi, Yüce Meclis'te artık ticari anlaşmaları değil, mülteci akını, yeniden yapılanma fonları ve Fendalore'dan gelen ittifak çağrılarını tartışıyordu. Cumhuriyet, denizlerdeki hakimiyetini korumuştur, ancak içerideki yaraları sarmak, herhangi bir dış tehditten daha zorlu bir mücadeleydi.

Lornien Krallığı, tarihinin en amansız darbesini yemiş, savaşın en ağır yükünü sırtlanmıştı. Kraliçe Anya'nın ölümü, bir annenin yitip gitmesi gibi halkın ruhunu paramparça etmiş, kadim

ormanlarının alevler içinde kül olması ise o ruhu yakıp kavurmuştu. Bir zamanlar yaşam fısıldayan Kadim Ağaç, şimdi yalnızca kömürleşmiş, devasa bir mezar taşı gibi yükseliyordu; çatlaklarından sızan o kutsal yeşil ışık sönmüş, yerini derin, boşuğu bir karanlığa ve ölü bir sessizliğe bırakmıştı. Lornienliler, bin yıllık yurtlarının sıcak kucağından koparılmış, Eldoria'nın ormanlık bölgelerine ve Fendalore'un soğuk kuzey vadilerine sığınmış birer mülteciye dönüşmüştü. Toprağa, köklerine, kimliklerine olan bağları alevler içinde erimiş, her birinin göğsünde tarifsiz bir kayıp acısı kanıyordu.

Yine de, en kadim ağaçların kökleri derinlere uzanır; kolay kolay teslim olmaz. Bazı Bitki Sözcüleri, umutsuzluğun gölgesinde bir fısıltıyı haykırıyordu: Kadim Ağaç ölmemişti. Köklerinin en kuytu köşelerinde, sönmeyi reddeden bir kıvılcım hâlâ titriyordu. Kraliçesiz, vatansız, yapayalnız kalmış bu halk, o kıvılcımın peşine düşecek bir önderin özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Çünkü o kıvılcım, bir gün yeniden tohumlanacak bir umudun, Lornien'in küllerinden doğacak bir dirilişin son neferiydi.

Unervox Krallığı ise genişleme politikalarını tam anlamıyla uygulayamamıştı. Lornien Ormanları'nı yakmaları, onları kıta çapında ortak nefret edilen bir devlet haline getirmişti. Kral Darius Karael, Unervox'un başkentine çekilmiş, kayıplarını ve özellikle Vortigern'in yokluğunu derinden hissediyordu. Onun için bu bir yenilgi değil, sadece ertelenmiş bir zaferdi.

Savaşın sona ermesiyle, ellerindeki Lornienli esirleri salmışlardı. Ancak bu bir lütuf değil, acı bir ironiydi. Çünkü o insanların artık gidecek bir evleri, yoktu. Şimdi Unervox, demir perdelerini indirmiş, dış dünyaya karşı kuşkuyla bakıyordu. Darius, Çelik Merdiven'in tepesinde güvenliğini sağlamlaştırmak ve bir sonraki hamlesini planlamak için Malakor ve Lyra ile sık sık görüşüyordu. Aynı zamanda, ordudaki cesur ve sevilen kuzgunlardan hangisinin kahramanlık gösterip Şanlı Kuzgun unvanını alacağını merakla bekliyordu. Dış dünya ondan nefret etse de, bu Darius için sadece onların zayıflığının bir kanıtıydı. Bir gün, bu nefretin bedelini, çelik ve ateşle yine onlara ödetecekti.

Savaşın dumanı dağıldığında, Velmor kıtası kanla lekelenmiş bir sessizliğe gömülmüştü. Barış görüşmelerinin ağır gölgesinde, liderler ve elçiler, titreyen ellerle bir ilkeye imza atmıştı: Hiçbir ülke, bir diğerinin kutsal inançlarına zincir vurmuyacaktı. Ancak bu mürekkepli sözler, Kutsal Savaş'ın bıraktığı derin yaraları silemedi. Halkların ruhuna kazınan acılar, nesiller boyu yankılanacak bir çığlık gibi hafızalara mühürlenmişti.

Bu barış, bir bahar değil, yalnızca bir nefes molasıydı; kırılgan, geçici ve tehditle örülü. Aurelion'un tahtında açılan karanlık boşluk, tüm kıtayı bir uçurumun kenarına sürüklüyordu. Eğer General Valerius'un fanatik ateşi ya da Başrahibe Elara'nın kutsal hırsı bu boşluğu doldurursa, ateşkes anlaşmaları bir anlık öfkeyle yırtılıp küle dönebilirdi.

Lornien'in mültecileri, sığındıkları Eldoria'nın ormanlarında ve Fendalore'un vadilerinde bir yuva değil, yalnızca bir sığınak bulmuştu. Köklerinden koparılmış bu halk, zamanla huzursuzluğun tohumlarını ekebilir ya da Unervox'a karşı intikam ateşini körükleyebilirdi. Onların gözyaşları, yeni bir çatışmanın kıvılcımı olmaya hazır bekliyordu.

Enrador'un yok oluşu, sadece bir kılıcın kaybı değildi; o, Aurelion'un yenilmez iradesinin, kıtanın caydırıcı gücünün son nefesiydi. Onun parçalanmasıyla, Velmor'un dengeleri temelden sarsılmış, kaderin ipleri kopmuştu. Fısıltılar, kılıcın lanetli parçalarının kıtaya

dağıldığını söylüyordu. Gölgede pusuya yatan tarikatlar ve hırslı ruhlar, bu efsanevi kalıntıları ele geçirmek için harekete geçmişti bile; her biri, kendi karanlık emellerine bir tanrı silahı katmak istiyordu.

Unervox'un demir perdeleri ardında, Kral Darius Karael hırsından vazgeçmemişti. Tecrit, onu daha da tehlikeli, daha öngörülemez kılmıştı. Kraliyet Kalesi'nin soğuk gelgelerinde, Malakor ve Lyra ile planlar dokurken, yenilgiyi bir son değil, bir mola olarak görüyordu. Onun gözlerinde, kıtanın nefreti yalnızca zayıfların bir feryadıydı; bir gün, bu nefreti çelik ve ateşle susturacaktı.

Velmor, büyük bir yıkımın ardından gelen boşucu bir boşlukta debeleniyordu. Kutsal Savaş'ın anıları, nesilden nesile bir lanet gibi aktarılacak, bir uyarı gibi yankılanacaktı. Ancak kıtanın kaderi, artık ne kralların ne de imparatorların ellerindeydi. O, savaşın unuttuğu çocukların, küllerden doğan sıradan kahramanların, umudu yeşertmeye cesaret edenlerin omuzlarındaydı. Barış, bir anlaşma metninden ibaret değildi; o, ancak kanla, gözyaşıyla ve kararlılıkla inşa edilebilirdi. Ve Kutsal Savaş'ın küllerinden doğacak yeni Velmor'un sancıları, şimdi, tam da bu anda başlıyordu.